

'Οπ' Όλα

Το σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ Α. Ε. ὁ φὸν Δερ-Γκὸλτς πασᾶς

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΛΗΣΙΩΝ

Πᾶς ὁμοεθνῆς ἢ ἑτεροεθνῆς, ὁμόθρησκος ἢ ἑτερόθρησκος, φίλος ἢ ἐχθρός, εἶναι ὁ πλησίον, τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν ν' ἀγαπῶμεν, διότι εἶναι ἄνθρωπος, διότι εἶναι πλάσμα καὶ τέκνον τοῦ αὐτοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην, τὴν πρὸς τὸν πλησίον δηλ. ἀγάπην, τὴν ἀληθῆ καὶ τελείαν ἐν ἑλπίδι αὐτῆς τῇ λαμπρότητι καὶ δυνάμει, διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς διὰ τῆς ἐξόχου παραβολῆς τοῦ εὐσπλάγγχνου Σαμαρείτου. Ἀγάπα λοιπὸν, ἄνθρωπε, τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν, ἀγάπα αὐτὸν εἰλικρινῶς καὶ ἀπὸ καρδίας, μὴ λησμονῶν, ὅτι κύριόν σου γνώρισμα εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἐνεργὴς ἀγάπη. Ἄς μὴ νομίσωμεν, ὅτι ἀρκεῖ νὰ φαίνωμεθα ἀπλῶς ἐπιεικῆς πρὸς τοὺς ἄλλους, νὰ στενάζωμεν μόνον διὰ τὰς συμφορὰς καὶ ταλαιπωρίας τῶν ἄλλων, ἢ νὰ μὴ κακοποιῶμεν αὐτούς.

Τὴν ἀγάπην μας πρέπει νὰ δεῖκνύμεν δι' ἔργων, ὑπερασπιζόντες τὸν ἀδικούμενον, βοηθῶντες τὸν πάσχοντα, ἐλεεῖντες τοὺς ἐν ἀνάγκῃ· διότι εἰς τοῦτο συνίσταται ἡ ἀληθῆς θρησκεία. Νὰ ἀπέχωμεν ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ νὰ πράττωμεν τὸ ἀγαθόν, νὰ χαρτάσωμεν τοὺς πεινῶντας, νὰ παύωμεν τοὺς διψῶντας, νὰ ἐνδύωμεν τοὺς γυμνοὺς καὶ ἐν γένει νὰ πράττωμεν ὅ,τι δυνάμεθα καλὸν πρὸς ἀνοκούμενον τῆς δυστυχίας τοῦ πλησίον μας. Δυστυχῶς ἢ κεινωία τῶν ἀνθρώπων εἶναι πλήρης κακῶν· ἡ δυστυχία ὑπὸ πολλὰς καὶ ποικίλας μορφὰς μαστίζει αὐτήν. Ἄνὰ πᾶν βῆμα συναντῶμεν καὶ ἀνθρώπους, οἵτινες κείνται ἐνώπιόν μας ἡμιθανεῖς ἐκ τραυμάτων σωματικῶν τε καὶ ἡθικῶν, καὶ χρεῖζουσι τῆς βοήθειας ἡμῶν. Μὴ ἀντιπαρέλθωμεν πρὸ αὐτῶν ἀπαθεῖς καὶ ἀνάληπτοι, ἀδιάφοροι καὶ ἀσπλαγχνοί, ὡς ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ Λευίτης τῆς παραβολῆς, ἀλλ' ἄς πλησιάσωμεν αὐτούς ὡς ὁ Σαμαρείτης, ἐπιχύσωμεν ἐπὶ τῶν τραυμάτων αὐτῶν ἔλαιον καὶ οἶνον, καὶ ἄς πράξωμεν ὅ,τι δυνάμεθα, ἵνα σώσωμεν αὐτούς. Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἐκ τῆς ἀπουσίας τῆς ἀγάπης προέρχονται τὰ μίσση καὶ αἱ διαιρέσεις, αἱ ἐριδες καὶ αἱ λογομαχίαι, αἱ πικρίαι καὶ αἱ θλίψεις, τὰς ὁποίας δοκιμάζομεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐν τῷ βίῳ μας πάντοτε.

Ἡ ἀγάπη μόνη δύναται νὰ προλάβῃ ταῦτα πάντα καὶ νὰ φέρῃ ἐν ἀνθρώποις τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐτυχίαν. Ὅποια καὶ ὁπόσα ἀγαθὰ ἔφερον εἰς τὸν κόσμον ἡ ἀγάπη! Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ὁ ἀληθῆς ἀνθρωπισμὸς, ἡ ἀληθῆς πρόοδος, καὶ ὁ πραγματικὸς καὶ καλὸς ἐννοούμενος πολιτισμὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν ἑλλειψίν ἢ τὴν διαστροφὴν τῆς ἀγάπης ὀφείλονται πᾶσαι ἐκεῖναι αἱ συμφοραί, αἵτινες, μάλιστα κακῆ, ἀνεστάτωσαν οὐχὶ ἀπαξ καὶ ἀναστατοῦσιν ἔτι καὶ νῦν τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας. Ἄς ἐξασκῶμεν πάντοτε τὴν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης· πρὸς τοῦτο δὲ ἄς ἔχωμεν διαρκῶς ἐνώπιόν μας τὸν Σωτῆρα ἡμῶν, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ ἐνοάρκωσις τῆς ἀπειροῦ ἀγάπης. Ἄς μὴ λησμονήσωμεν ποτέ, ὅτι, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν τε ἐπίγειον καὶ τὴν οὐράνιον εὐτυχίαν ἡμῶν, δεόν νὰ φέρωμεν πάντοτε εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν ἐγκεχαραγμένους τοὺς θεοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν: «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν».

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἐμβῆκεν ὁμητικὸς εἰς τὸ γραφεῖόν μου μὲ φουσιολογίαν ἀνήσυχον. Κάτι ἐφαίνετο, ὅτι τὸν ἐβασάνιζε.

— Τί τρέχει; τὸν ἐρωτῶ, προτοῦ ἀκόμη τὸν χαίρεισσω.

— Ἦλθα νὰ σοῦ οἰσιήσω μίαν πολεμικὴν. Πρέπει, φίλε μου, νὰ παταχθῇ αὐτὸ τὸ κακὸν εἶναι ἀφόρητον, εἶναι σκληρόν, πρὶν ἐνεῖ τόσα θύματα καὶ δημιουργεῖ τόσας δυστυχίας!...

— Μὴ, γὰρ ποῖο πῆγμα ἐπὶ τέλους ὁμιλεῖς; — Πρόκειται, φίλε μου, διὰ κάτι πολὺ φοβερόν· πρόκειται διὰ τὴν γυναῖκα!

— Διὰ τὴν γυναῖκα; — Μάλιστα, καὶ διατί ὄχι; Αὐτὴ, φίλε μου, εἶναι πρὸς μᾶς μαρταίει, πρὸς μᾶς καταστρέφει, πρὸς τέλος...

— Δὲν πιστεύω νὰ ὑπέστης καμμίαν ἐρωτικὴν ὀπιυχίαν...

— Κοιλέ, τί λέεις; Εἰς τὴν ἡλικίαν μας, καὶ εἰς τὰ χρόνια, πού ζῶμεν, αἱ ἐρωτικαὶ ὀπιυχίαι εἶναι τὰ μεγαλύτερα ὀγαθὰ. Ἄλλὰ ἐν πρόκειται δι' αὐτό.

— Ἐπὶ τέλους, ἐξηγήσου κολλίτερα. — Ὁ φίλος μου ἐκάθησεν, ἐπῆρξεν εἰς τὰ δάκτυλά του τὸν χορτοκαπτήρα τοῦ γραφεῖου μου, τὸν ὁποῖον περιέστρεφε νευρικά, καὶ ἤρχισεν νὰ μοῦ λέγῃ:

— Ἀνέκοθεν εἶχα τὴν ἰδέαν, ὅτι αἱ γυναῖκες ἐγεννήθησαν εἰς τὸν κόσμον χωρὶς κανένα προορισμόν, ἀλλὰ τώρα κατάρθασα νὰ τὸν εὗρω: Ὁ προορισμὸς τῶν εἶναι νὰ καταστρέφουν, νὰ ἐξοδεύουν, νὰ σπαταλοῦν, ν' ἀδιαφοροῦν δι' ὅ,τι γίνεται γύρω τῶν. Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἰξεύρομεν βέβαια τί φοβεροὺς ἡμέρας περνοῦμεν, ὅλοι μας ἐφιστάμεθα ἐκάθε ἡμέραν τὰ φοιράδια βῆματα τῆς βιοπάλης, ὅλοι μας εἰξεύρομεν τί ὀγροὺς ἀγῶνας μᾶς κοστίζει ἡ ζωὴ. Ἐργοζόμεθα, ὑπεφέρομεν, φαίνομεθα ὅ,τι θέλομεν καὶ ὅ,τι δὲν θέλομεν, διὰ νὰ κερδήσωμεν τὸ ψαμὶ τῶν παιδιῶν μας, τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας μας, ἰνῶ δὲ ἡμεῖς ὑπεφέρομεν τόσα δεινά, ἡ γυναῖκα, φίλε μου, ἀδιαφορεῖ, φλυαρεῖ, κομφεύεται!

Ἐστομάτησεν ὁ φίλος μου διὰ μίαν στιγμὴν καὶ μὲ πορετήρησεν κατὰ πρόσωπον, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωσιν ἔκαμον οἱ λόγοι τῶν ἑπειτα ἐξηκολογήθη:

— Σήμερον ἐπέστη μίαν ὀγωνίαν. Ἐπρόκειτο νὰ ἐξελθῶ ἐν γραμματίῳ, τὸ ὁποῖον ἀντεπροσώπευε δυὸ φούχαις λίραις· ἦτο ἰποχρέωσις ἱερὰ, τὴν ἐγνώριζα καὶ τὴν ἐπερίμενα βέβαια, ἀλλ' ἰσθηρὴν εἰς ἐν ἄλλο γραμματίῳ, τὸ ὁποῖον θὰ εἰσέπραττον καὶ τὸ ὁποῖον ἀντεπροσώπευε πολὺ μεγαλειότερον ποσόν. Ἦμην οὐδεὶς ἡνοχός, ὅτε μία φοβερὰ εἰδήσις φθάσει: ὁ ἔμπορος, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ πληρώσῃ, ἀνέστειλε τὸς πληρωμᾶς του. Φαντάζεσθαι τὴν λύσαν μου. Ἐλανα ἀφ' ἐνός τὸ χοῦμά μου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐν εἶχα μὲ τί νὰ ἐξελθῶ ὑποχρέωσιν, ἡ ὁποία σήμερον τὸ μεσημέρι ἐληγεν. Ἦνοχόσθη ν' ἀνοβῶ εἰς τὸ Πέραν, ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσω μ' ἕνα δικηγόρον καὶ μὲ δυὸ ἢ τρεῖς τραπεζίτας. Ἀνῆλθα τὸ Γενκοῦκ-Καλδερὶμ ὀπενεσὶ καὶ ἔφθασα οὐδὲ δυὸ λεπτά εἰς τὸν Μεγάλον Δρόμον, ἀλλ' ἐκεῖ, φίλε μου, δὲν ἤμπορεῖνα νὰ βαδίσω μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα. Τὰ πεζοδέρμια ἦσαν κατὰ μέρη ἀπὸ κυρίας, ἀπὸ ὀμιλοῦς ἐξ ὀραίου φύλου, οἱ ὁποῖοι ἐξω ἀπ' τὸς περὶ τῆς συνωμίλων, συνεζήτην, ἐχειρονοῦμεν. Διέοχια μερικὸς ἐξ αὐτῶν, μὲ τὴν λύσαν εἰς τὸ στόμα καὶ χωρὶς νὰ θέλω ἤκουσα μερικὸς συγκεκμημένας φράσεις τῶν:

— Τὸ ρόζ δὲν εἶναι τοῦζουρμου... — Κούταξε ν' ἀγροῦσθαι ταγιέλλες φιν καὶ τουνικ μαῦρο...

— Ἡ γορνιτοῦρα τοῦ κοπέλλου σου... Ὁ κόσμος ὁ ἀνδρικός πνίγεται, ἀγωνίζεται, μοχθεῖ, πνίει αἷμα, καὶ αἱ γυναῖκες σιζητοῦν διὰ τῆς μῶδες καὶ τὰ κοπέλλα τῶν!

— Λοιπὸν; Τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ; — Ἐτελείωσα μὲ τὸ κατηραμένον γραμματίον, ἐπέτυχα ἕνα συμβιβασμόν, λόγω τοῦ χρεωτοσίου, καὶ ἦλθα ἐδῶ νὰ σοῦ δάσω τὴν ἰδέαν ἐνός, ὄχι! χιλίων, ἂν εἶναι δυνατὸν, ἀρθρῶν ἐναντίον τῆς γυναῖκός, ἐναντίον τῆς ματαιοσχολίας τῆς, τῆς ἀρχαίας τῆς. Δὲν συμφωνεῖς;

— Δικαιολογῶ, φίλε μου, τὴν λύσαν σου καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐκπλήσσομαι διὰ τὸς παραλογοισμούς σου.

— Πῶς; ὥστε καὶ σὺ εἶσαι μὲ τὸ μέρος τῶν;

— Ὅχι! δὲν θέλω νὰ εἰπῶ αὐτό, καὶ φροντίσε νὰ μὲ καταλάβῃς. Ὁμιλήσεις ἀρκετά, σὲ ἤκουσα μὲ προσοχὴν· ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ μ' ἀκούσης μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Λοιπὸν: κατεξανίστασαι διότι ἡ γυναῖκα δὲν ἐργάζεται εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνδρός, δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὰ γραμματῖα καὶ τὰς μηχανάς, δὲν ἀναπνέει τὸς καπνοὺς τοῦ χημικιστηρίου, ἀλλὰ μένει εἰς τὸ Πέραν καὶ φροντίζει διὰ τὰ λοῦσά τῆς, διὰ τὴν ἐπίδειξίν τῆς. Δὲν ἔχει κύτω; Ἄλλ' ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου θὰ τὴν εὐγνωμονήσω δι' ὅ,τι κόμνει, θὰ τῆς ἤμην ὁ ταπεινότερος λάτρης, διότι δὲν κατέβη ἀκόμη εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν ἀνδρικών ἀγῶνων, διότι δὲν τὴν συναντῶμεν ἐκάθε μέραν ὡς ἐχθρόν μας, ὡς ἀντίπαλον, ὡς ἀνταγωνιστήν. Εἰπέ μου, τί θὰ ἐκέρδιζες, ἂν, ἀντὶ τοῦ εἰσπρακτοῦ, πρὸς σοῦ παρουσιάσθῃ σήμερον ὀπὸ τὴν Τράπεζαν, ἤρχετο μία κυρία μὲ χρυσὰ κομμβία καὶ μὲ ὄρατα χέρια καὶ σοῦ ἔλεγε μὲ τὰ ῥόδινα χεῖλη, ὀπὸ τὰ ὀπεία ἐσυνήθισες ν' ἀκούης φιλοφρονήσεις: «Κύριε Εὐδοξίδη, ἐντός εἴκοσι τεσσάρων ὀρῶν πρέπει νὰ κανονίσῃς τὸ γραμματίον αὐτό, ἄλλως θὰ διαμαρτυρηθῇ»; Τί θὰ ἐκέρδιζες; Νὰ σοῦ εἰπῶ: θὰ ἐκέρδιζες μίαν λίπην περισσοτέρην, μίαν ἀπογεήτευσιν φοβεράν, διότι, ὅταν τὸ βράδυ θὰ ἐπῆγαιες εἰς τὸ σπίτι σου, ἡ μερῆ τῆς γυναικίλας σου θὰ σοῦ ἐνεθύμιζε τὴν ὀπαισίαν μορφήν τῆς εἰσπρακτοῦ, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς δευτέρας, θὰ ἐμίσει τὴν πρώτην. Ναι, θὰ ἐμίσει τὴν γυναῖκά σου, καὶ τότε θὰ ἦσο δυστυχῆς, δυστυχέστερος. Κατηγροῦς τὸς γυναῖκας, ὅτι δὲν εἶναι πρακτικά· πρόσθε μὴ τὸ ἐπαλαύβῃς, διότι φαίνεσαι ἀκαλαίσθητος, χωρὶς ψυχὴν εὐγενή.

— Ὅχι δά! — Βέβαια! πάντοτε κατηγοροῦμεν τὴν ξηρότητα τοῦ περιβάλλοντος, κατηγοροῦμεν τὴν πεζότητά του, ἐλαίμεν, διότι ἡ κολλιχερία μαρταίεται καὶ ἡ ποίησις ὀραιοῦται· θέλομεν ν' ἀνοπώσωμεν ἄλλο τὴν ψυχὴν μας καὶ δὲν ἐυρίσκομεν πρὸς καὶ πῶς. Φαντάσου τώρα τί θὰ ἐπαθαίνομεν, ἂν ἐχάνομεν καὶ τὴν γυναῖκα, ἂν δηλαδὴ ἡ γυναῖκα ἀπέβηκε τὴν «κοιφότητα», διὰ τὴν ὁποῖαν τὴν κατηγορεῖς· ὁ βίος θὰ ἐγίγνετο Σοχόρα ὀπέρωντος, ἄγχιος Καταδᾶς· θὰ εἶχεν ἱσως πολλοὺς ἀδύμωτους, ἀλλὰ καμμίαν ἀπόλαυσιν.

— Εἶσαι πολὺ τραπεζικός! — Διόλου! θέλεις τὴν γυναῖκα πρακτικὴν καὶ τὴν κατηγορεῖς, διότι δὲν εἶναι· καὶ ὅμως σὺ ὁ ἴδιος θὰ κατεδίκαζες ὡς τρελλὸν ἐκεῖνον, πού προτιμᾷ τὸ μαροῦλι ὀπὸ μία μαργορίτα, διότι ἐκεῖνο ἐπὶ τέλους γίνεται σαλάτα, ἐνῶ τὸ λευκὸ λοτυδάκι τοῦ ἀγροῦ στολιζει μόνον τὴν κομμβιοδόχην σου. Ἄ! ἡ μαργορίτα εἶναι ἡ σημερινὴ γυναῖκα· εἶναι ἀχρηστος, διότι δὲν γίνεται σαλάτα ἢ τουροῖ, ἀλλὰ δίδει τὴν μεγαλειότεραν ψυχικὴν τόνωσιν, δίδει τὴν ποίησιν ἐν μέσῳ τῶν ἀποπνικτικῆς πρακτικότητος, χρεῖζει τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὰ βόθη τοῦ ἄδου, πορηγορεῖ, θωπεύει τὸ πρόσωπόν μας, τὸ ἐπίειον ἐμαστίωσεν ἡ βιοπάλη...

— Μά, ἰξεφίγες ὀπὸ τὸ θέμα· ἡ ταγιέλλες καὶ ἡ γορνιτοῦρες δὲν εἶχον καὶ μεγάλην σχέσιν μὲ ὅσα λέγεις· ἐπὶ πλέον κοστιζοῦν τόσον πολὺ καὶ ὅλα οὐτὰ ἐφιστάται μόνος ὁ ἄνδρας, ἐνῶ ἡ γυναῖκα δὲν δίδει τίποτε...

— Ἀπαιῶσαι, καὶ μάλιστα ἀπατάσαι οἰκτρό. Ἡ γορνιτοῦρες καὶ ἡ κορδέλλες εἶναι ὅ,τι αἱ στραφοὶ καὶ αἱ τομαὶ εἰς ἐν ποίημα· τὰ κόμνου ὀραιότερον, θελκτικώτερον, ἀπολαυστικόν. Θαιμάζομεν τὴν γορησίαν τῆς γυναικός καὶ ἀπολαμβάνομεν τὴν γλυκεῖαν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποῖαν ἐξασκεῖ εἰς τὸς ψυχὸς μας· διὰ νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸ τὸ εὐγενὲς ἔργον τῆς, ἐργάσθη, ἐκοπίασε, κατέβαλεν ὀλην τὴν καλαισθησίαν τῆς, διὰ νὰ φαῖν ὀραιοτέρη, αἰθερία εἰς τὰ ὀρματὰ σου, διὰ νὰ σοῦ τοιῶσθαι τὴν ψυχὴν, διὰ νὰ σοῦ ὀρωματίσῃ τὸν βίον. Ἄλλὰ θὰ εἰπῆς, ὅτι ἐξοδεύεις οὐδ' ὅλα αὐτά. Ἄλλη ὀπάτη. Διὰ τί δὲν κατηγορεῖς τὴν θερμάστραν σου, ἡ ὁποία, διὰ νὰ σὲ ζεστάνῃ, σοῦ ζητεῖ καύσιμον ὕλην; διατί δὲν κατηγορεῖς τὸν ὀργανισμόν σου, ὁ ὁποῖος σοῦ ζητεῖ τόσα, καὶ κατηγορεῖς τὴν γυναῖκα, ὅτι σοῦ ζητεῖ τὰ ἐξοδα τῆς πολυτελείας τῆς;

— Ὑπάρχει διαφορὰ. — Κομμία! Μέθε, ἂν ἐξοδεύῃς ἐν ὀρισμένον ποσόν διὰ τὸν καλλωπισμόν τῆς γυναικός σου, ὅτι

αὐτὴ δι' ἐκείνου σοῦ παρέχει δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι σὲ κάμνουν ἱκανὸν νὰ παραγάγῃς διπλάσιον, σὲ κάμνουν ν' ἀντέχῃς περισσότερον εἰς τὰς θλίψεις, εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου, διότι εἶσαι βέβαιος, ὅτι τὸ βράδυ εἰς τὸ σπιτάκι σου ἢ ἄλλου θὰ συναντήσῃς τὴν γυναῖκα—ποίημα, ἢ ὁποῖα θὰ σὲ ξεκουράσῃ καὶ θὰ σ' ἐνδυναμώσῃ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀγῶνος. Σοῦ δίδει τὸ μαγικὸ βοτάνι τῆς ἀντοχῆς, τῆς ἰσχύος, τῆς νίκης.

||— Μὰ σύ, φίλε μου, εἶσαι ὁ μεγαλείτερος δικηγόρος τῶν.

||— Ὅχι! αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶμαι ὁ φωνογράφος μιᾶς ἀληθείας καὶ σ' εὐχαριστῶ, διότι μοῦ ἔδωσες τὴν εὐκαιρίαν νὰ εἶπω μερικὰ δι' ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας ὀρείλομεν τὸ πᾶν καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰς εὐγνωμονώμεν, ἀρκεῖ νὰ μείνουν εἰς τὸν βίον μας ὡς ποιήσεις, ὡς γλυκεῖα ὅσους μέσα εἰς τὴν Σαχάραν τῆς σκαιᾶς πρακτικότητος.

Θ. Κ. Μ.

ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ἀσμένως πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἡ ἐπ' ἀρχετὸν διάστημα διαμείνασα ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ εἰς τὴν ἐν Φριβούργῃ Ἀνωτέραν Οἰκοκυρικὴν Σχολὴν φοιτήσασα ἐλλόγιμος δεσποινὶς Βιργινία Τ. Γεωργιάδου, ἐπανήλθεν εἰς τὴν πόλιν μας, ὅπου ἀπὸ τινος ἀνέλαβε τὰ ἐν τῷ Κ. Παρθεναγωγείῳ καθήκοντά της. Εὐδοκίμως ἐκπληρώσασα τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς, περιήλθεν ὡσαύτως καὶ ἐπεσκέφθη τὰς κυριώτερας Οἰκοκυρικὰς Σχολὰς καὶ ἄλλων Ἑλβετικῶν πόλεων, ὅπως τελειότερον μελετήσῃ τὰς διαφορὰς μεθόδους αὐτῶν καὶ τὰ σχετικὰ συστήματα.

Καὶ ἤδη, ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ θεωρητικὴ διδασκαλία, γινομένη συνῶδᾳ μετὰ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν, ἤρξατο μεθοδικώτατα ἐν τῷ ἐπι τούτῳ τμήματι τῆς Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Πέραν Παρθεναγωγείου, πολλὰ τὰ καλὰ καὶ εὐόωια ὑποσχομένη. Καὶ ἦτο πλέον καιρὸς.

Ἡ ἀνάγκη τῶν Οἰκοκυρικῶν Σχολῶν δὲν μᾶς ἦτο ἄλλοτε τόσο ἐπαισθητὴ, καθόσον, οὔτε ἀπὸ τὴν μεσαιᾶν, οὔτε ἀπὸ τὰς λαϊκὰς τάξεις ἔλειπον αἱ καλαὶ οἰκοκυραὶ καὶ αἱ ἐργατικαὶ μητέρες.

Ἀπὸ τινος ὁμως, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν φεμινισμοῦ κακῶς ἐννοουμένου, αἱ ὠραῖαι ἀρχαὶ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς ἤρχισαν δυστυχῶς νὰ ἐκλείψωσι. Μέγας ἀριθμὸς τῶν κορασιῶν μας μετ' ἀδιαφορίας ἀποβλέπει εἰς τὰς οἰκιακὰς ἀσχολίας, ἀ; θεωρεῖ ἑνασχόλησιν ἀνάρμοστον διὰ πνεῦμα μεμορφωμένον.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος αὐξάνει, ἡ οἰκογένεια δυστυχῶς οὐδόπως ἐκ τούτου ὠρελεῖται. Καὶ συμβαίνει, τὸ μὲν πνεῦμα ἐν τοῖς διδασκαλείοις καὶ γυμνασίοις νὰ μορφῶται μὲν καὶ ν' ἀναπτύσσεται, ἀλλὰ νὰ προκαλῆται καὶ κάποιον ἐγωισμόν καὶ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ξηρασίαν τῆς καρδίας.

Ὅθεν πρὸ πολλοῦ ἤρχισε τάς πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ βελτίωσιν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐπὶ τῶν θυγατέρων μας ἐξωτερικαὶ καὶ ἐπιδράσεις ἀποβαίνουσιν ἐνίοτε ὀλέθριαι, τῆς μητρικῆς ἐξουσίας καὶ ἐπιβλέψεις καὶ μὴ οὔτης ἀρκετῆς, πρὸς ἀποσόβησιν αὐτῶν, εἰς τὴν σχολὴν κυρίως ἐναπόκειται νὰ προσέλθῃ ἀρωγός.

Τὸ καλλίτερον δὲ μέσον, ὅπως ἐπιδοθῆ μία κόρη μὲ προθυμίαν καὶ ζήλον εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα, εἶναι αὐτὴ ἡ συναίσθησις τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς ὡς οἰκοδεσποίνης, ἣτις συναίσθησις ἐνωρὶς καὶ δεόντως πρέπει νὰ διεγείρηται ἐν αὐτῇ διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς συγχρόνου προόδου μετὰ τῶν παραδόσεων τοῦ ὕγιους καὶ ἐδραίου ἐθνικοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ὃν ἕκαστον ἔθνος μετὰ πολλοῦ ζήλου ὀρεῖται νὰ διατηρήσῃ ὡς ἐχέγγυον τῆς εὐδαιμονίας του καὶ στερεὰν βᾶσιν τοῦ μέλλοντός του.

Τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν καὶ τὸ ἀπαραίτητον τῆς οἰκοκυρικῆς διδασκαλίας κατανοήσασα ἡ φιλοπρόοδος διευθύντρια τοῦ Κ. Παρθεναγωγείου κ. Σκορδέλη, ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἰδρύσεως τῆς πρώτης ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς, ἣς, ἀναγνωρίζοντες τὴν πολύτιμον ἀξίαν καὶ τὸν ὑψηλὸν προορισμόν, εὐχόμεθα ἀπρόσκοπτον καὶ πλήρη ἐπιτυχίαν τὴν λειτουργίαν.

Δὲν διατάζομεν ἐν τούτοις νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἡ κ. Σκορδέλη μετὰ τῆς δεσποινίδος Γεωργιάδου ἀνέλαβον, ἀπῆλθε καὶ ἀπαιτεῖ πολλὰς θυσίας, ὥστε νὰ χορήγῃ καὶ μερικῆς καὶ γενικῆς ὑποστηρίξεως τῶν ἀρμοδίων.

Συμπολίτις.

ΣΥ!... Ο ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ κώδων ἐσήμαινε τὴν μεσημβρίαν. Ἐκάθητο ἐπὶ μικροῦ κλιντήρος κεκλιμένη εἰχε τὴν χεῖρα κάτωθεν τῆς ὠραίας κεφαλῆς της, ὡτάν νὰ ὑπεβιόθῃ αὐτὴν, ὅπως βαστάξῃ τὸ βάρος τῆς πλουσίας μελανῆς κόμης της· ἢ ἄλλη λεπτὴ χεῖρ, μὲ τοὺς κρινολεύκους δακτύλους της, φέρουσα κομπὸν δακτύλιον ἀρραβῶνος, ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ κλιντήρος, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νευρικαὶ συσπίσεις συνετάρασσον αὐτὴν. Εἶχε κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ μικρόν της στόμα, μὲ τὰ ἐρυθρόλεπτα χεῖλη, ἀπετύπου μελαγχολικὸν μειδίαμα, ὅπερ ἀπὸ ὠρας εἰς ὠραν καθίστατο μελαγχολικώτερον, ἐκφράζον ὅλον τὸν πόνον της, ὅλον τὸ πλημμυροῦν τὴν καρδίαν της πικρὸν παράπονον.

— Δὲν τὴν ἠγάπα!... ἐκεῖνος ὁ μνηστήρ της, δὲν τὴν ἠγάπα!... νυμφεύεται... ἄλλην...

Αὐταὶ ἦσαν αἱ μόναι λέξεις, αἵτινες ὠρχοῦντο δαιμόνιον χορὸν ἐντὸς τοῦ πνεύματός της.

Πρὸ ὀλίγου μόλις ἔμαθε τὴν πικρὰν, τὴν ὀδυνηρὰν ἀλήθειαν, παρὰ τινος φίλης της· κατ' ἀρχὰς δὲν ἠθέλησε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις τῇ εἶχεν ὑποσχεθῆ αἰώνιον λατρείαν, θὰ καθίστα ἄλλην εὐτυχῆ πλὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ δηλητήριον τῶν λέξεων ἐκείνων εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ συνδύασασα τὴν παράτασιν τῆς ἐν Ρώμῃ διαμονῆς του — καθότι εὕρισκετο ἐν Ἰταλίᾳ χάριν τῶν σπουδῶν του — ὡς καὶ τὴν ἐσχάτως σιγὴν του, εὗρεν, ὅτι ἡ φίλη της εἶχε δίκαιον, καὶ ἡ περὶ νέας μνηστείας του εἶδησις ἦτο ἀληθής.

Ἀπὸ τῆς ὠρας ἐκείνης ὀδυνηρὸν αἶσθημα ἐπλήρου τὴν καρδίαν της, καὶ ἐνθυμεῖται ὀλόκληρον τὸ εὐτυχὲς παρελθόν της, τὸ καταυγαζόμενον ὑπὸ τῶν ἀκτίων τῆς ἀγάπης του.

Ἦτο εἰκοσαεῖς, ὅτε συνήνητησε τὸ πρῶτον αὐτὸν εἰς τινὰ χορὸν, τὸν ἠγάπησε, καὶ ὑπέθεσεν, ὅτι ἀντηγαλήθη. Ἐκεῖνος ἦτο τότε εἰκοσιτετραετής καὶ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Εὐρώπην δι' εὐρυτέρας σπουδὰς· ἕνα μῆνα πρὶν, ἐκλήθη ἐπισήμως μνηστήρ της, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχεν ἐγγαρχηθῆ ὁ τίτλος ἐκείνος ἐντὸς τῆς καρδίας της.

Ἐνθυμεῖται ἀκόμη, εἶναι ἑναυλος εἰς τὰ ὠτά της, ἡ σιγαλὴ ἐκείνη φωνή, ἣτις τῇ ὑπέσχετο «πίστιν», ἣτις τῇ ὠρκίετο «αἰώνιον λατρείαν» τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ πλοίου. Διατί ἄχ! νὰ τὸν ἀφήσῃ ν' ἀναχωρήσῃ;... Διατί νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν σκληρὰν τῶν γονέων της διαταγὴν: «Τότε μόνον θὰ γείνη σύζυγός σου, ὅταν ἐπανέλθῃ μὲ τὸ δίπλωμά του»; Καὶ ἤδη;... ψεῦ! νυμφεύεται ἄλλην. Πῶς;... ἄλλην;... Ἄλλὰ οἱ ὄρκοι του; ὁ ἔρωσ; του; ὁ μέγας καὶ ὑψηλὸς τῆς μνηστείας δεσμός;... Τὰ πάντα λοιπὸν ἦσαν ψεῦδος; Ἄλλ' ἀπὸ τί εἶναι λοιπὸν πλασμένη ἡ καρδία του, ὡς τε νὰ μὴ διατάξῃ νὰ ἐπιορκῆ, νὰ μὴ διατάξῃ νὰ καταπτῆ τὰ ἱερῶτατα τῶν αἰσθημάτων;... Ἄ! καὶ αὐτός, εἰς ὃν τόσο προθύμως εἶχε δώσει τὴν ἀγνὴν τῆς καρδίας, καὶ αὐτὸς ἦτο ὡς οἱ λοιποὶ; Δὲν τὴν ἠγάπα πλέον!... Νυμφεύεται ἄλλην...

Ἄχ! διατί νὰ μὴ δύναται καὶ αὐτὴ διὰ τῆς θελήσεώς της ν' ἀποσπᾷ τὴν ἀθλίαν του εἰκόνα ἐκ τῆς καρδίας της, νὰ παύσῃ νὰ ὑποφέρει, νὰ κλαίῃ! Ὅχι... ὄχι, ἡ γυναικεία καρδία, οἴμοι, δὲν ὁμοιάζει τὴν ἀνδρικήν· ἡ ἰδικὴ της τότε μόνον θὰ παύσῃ ν' ἀγαπᾷ, ὅταν παύσῃ καὶ νὰ πάλλῃ...

Ἐσκέπτετο ταῦτα, καὶ λύπη φοβερά, ὀδύνη φρικώδης τῆς σχίζει τὴν καρδίαν. Ἄ! πόσον εἶναι σκληρὰ ἡ ἀπάτη μετὰ τόσο ἔρωτα, μετὰ τὴν πίστιν!... Καὶ ἡ ὀδύνη τῆς καρδίας της αὐξάνει ἐπὶ πλέον, καὶ λυπεῖται μᾶλλον, διότι ἐκεῖνος ἐδείχθη τόσο κίβδηλος ἢ διότι ἠπατήθη.

Καὶ ἤδη ὁ πόνος της δὲν συγκρατεῖται πλέον ἐντὸς· θέλει νὰ ἐκσπάσῃ, λυγμοὶ συγκλονοῦσιν αὐτὴν ἐκ βάθρων, φέρει τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου της, καὶ κλαίει, κλαίει πικρά. Ἄλλ' ἐνῶ εὕρισκετο εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἡ θύρα ἀνοίγεται αἴφνης καὶ προβάλλει χαρίεσσα καὶ εὐθυμὸς ἀνδρική κεφαλή· πλὴν οἱ λυγμοὶ τῆς κόρης καλύπτουσι τὸν τριγμὸν τῆς θύρας καὶ οὐδὲν ἀκούει δὲν ἀκούει τὰ βήματα, αἵτινα προχωροῦσι πρὸς αὐτὴν καὶ δὲν ἐννοεῖ, ὅτι ἔστη τις ἄνωθεν αὐτῆς.

Οἱ λυγμοὶ της ἐκόπασαν αἴφνης, ἡ ταραχὴ της καθυλασθῆ καὶ τότε ἠκούσθη εἰς τὴν σιγὴν τοῦ δωματίου φωνὴ γλυκεῖα καὶ συγκεκριμένη, ψιθυρίζουσα τρυφερῶς ἄνωθεν αὐτῆς τ' ὄνομά της:

— Μαρία!...

Εἰς τὸ ἀκουσμά τοῦ ὀνόματός της, ἐκείνη ἀνῆγειρεν ἐκπληκτὸς τὴν δακρύβρεκτον, ὡς ἄθως μαργαρόστικτον ἐκ τῆς πρωῒνης δρόσου, μορφὴν της, ἀλλὰ πάραυτα μία φωνὴ ἐξέρχεται τοῦ στόματός της, φωνὴ ὑπερτάτης χαρᾶς καὶ ἀγάπης, κράζουσα, καλλομένη ὅλη:

— Σὺ!... Σὺ!...

Ε. ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΔΙΩΡΥΞ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Κατ' αὐτὰς πλὴν γίνεται λόγος περὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς διώρυγας τοῦ Σουέζ, πρὸς τὴν ὁποῖαν ὀδεύουσι τὰ ὀθωμανικὰ στρατεύματα. Μετὰ τὸν Νεῖλον, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀκμὴ τῆς Αἰγύπτου ὀφείλονται εἰς τὸ γιγάντειον αὐτὸ μηχανικὸν ἔργον, διὰ τὴν ὀριστικὴν συντέλεσιν τοῦ ὁποῖου ἐδαπανήθησαν 29 ἑκατομμύρια λιρῶν, ἐργάσθησαν δὲ πρὸς τούτο ἐπὶ 10 ὀλόκληρα ἔτη δέκα χιλ. ἐργάται.

Εἰς τὰς δύο ἄκρας τῆς διώρυγας εὕρισκονται οἱ λιμένες Πόρτ-Σαῖτ εἰς τὴν Μεσόγειον, καὶ Σουέζ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ἡ ὅλη διώρυξ ἔχει μῆκος 160 χιλ., πενταπλάσιον δηλ. τοῦ Βισπύρου πλάτος, 80—100 μέτρων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, 22 εἰς τὸν πυθμένα καὶ 9—45 μέτρων βάθος. Μὲ μέσην ταχύτητα διαπλέεται εἰς διάστημα 20 ὡρῶν.

Πρὸ τῆς διωρύξεως τοῦ ἰσθμοῦ, κατὰ μῆκος αὐτοῦ (113 χιλιομ.), ὑπῆρχον τέσσαρες μεγάλαι λιμναί, ἐξ ὧν ἀπεξηράνθησαν αἱ νοτιώτεραι, αἱ δὲ δύο ἀπομείνασαι, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄμερς, ἔχουν ἐκάστη χωρητικότητά 2 δισεκατομμυρίων ὀκάδων ὕδατος.

Τὴν ἀνάγκη τῆς τομῆς τοῦ ἰσθμοῦ, ὁ ὁποῖος ἠμποδίζε τὴν ἐνωσιν τῆς Μεσογείου μετὰ τὴν Ἐρυθρὰν, εἶχον κατανοήσει καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαιοτάτοι ἠγεμόνες τῆς Αἰγύπτου. Πρῶτος ἐπεχείρησε τούτο ὁ Σέσωστρις καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νεκώ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, διὰ τὴν ἀποτυχούσαν ἐπιχείρησιν, μάτην ἐθύσασε τὴν ζωὴν 120 χιλ. ἀνδρῶν, σκληρῶς καταστραφέντων ἀπὸ καταπόνησιν ἢ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν καουχιῶν τῶν ἀφιλοξένων ἀμμωδῶν ἐκτάσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας καὶ ἐτάφησαν.

Ὁ Δαρείος καὶ ὁ Πτολεμαῖος ὁ Φιλαδελφεὺς κατώρθωσαν κατὰ νὰ γίνῃ μέχρι τοῦ Καίρου, εἰς διάστημα 200 χιλιομ. Ἄλλὰ τὸ ἔργον καταστράφη λαν συντόμως, ἕνεκα τῆς ἀτελείας, μετὰ τὴν ὁποῖαν κατασκευάσθη. Κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν κατοχὴν τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ Τρωιανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπὶ τὸ τελειότερον διωρύξεως ἐπανελήφθησαν, συνεπλήρωσε δὲ αὐτὰς ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀράβων Ἀμρῦ, κατὰ τὴν Ζ' ἑκατονταετηρίδα. Τῷ 775, ὅταν ἡ ἔδρα τῶν Χαλιφῶν μετεφέρθη εἰς τὴν Δαμασκόν, ὁ Χαλίφης Ἄλ-Μανσούρ, θέλων νὰ προλάβῃ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Αἰγυπτίων, διέταξε νὰ φράξουν τὴν τότε ὑπάρχουσαν ἀρκετὰ πλωτὴν διώρυγα.

Καὶ οἱ Βενετοὶ, σκεπτόμενοι νὰ διανοίξουν θαλασσίαν ὁδὸν πρὸς τὰς Ἰνδίας, πάντοτε ἐμελέτων τὴν κατασκευὴν μεγάλης διώρυγας, ἢ ὁποῖα θὰ ἦγωνε τὰ ὕδατα τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Τούτο ἐσκέπτετο καὶ ὁ Ναπολέων ὁ Βιναπάρτης, τοῦτο δὲ δὲν ἔπαυον νὰ συνιστῶσι πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς ἠγεμόνας τῆς γῆς καὶ διάφοροι διπλωμάται.

Τέλος, τῷ 1854, ἐρχεται εἰς τὸ Κάϊρον ὁ Γάλλος μηχανικὸς Λεσέψ, ὡς διπλωματικὸς πρέκτωρ τῆς πατρίδος του. Ὅταν οὗτος ἐμελέτησε τὸ δυνατόν τῆς κατασκευῆς τῆς μεγάλης διώρυγας, κατέστρωσε λαμπρὸν σχέδιον αὐτῆς καί, πείσας πρὸς τούτο τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Αἰγυπτιακὴν κυβέρνησιν, καθῶς καὶ τὸν τότε Χεδίβην Σαῖδ πασᾶν, ἐπέτυχεν νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἐργασίας τῆς τομῆς τοῦ ἰσθμοῦ τῷ 1859. Μετὰ ὀλόκληρον δεκαετίαν αἱ ἐργασίαι θαυμασίως ἐπερατώθησαν, κατὰ δὲ τὰ ἐγκαίνια τοῦ γιγαντιαίου τούτου μηχανικοῦ ἔργου, ἐπὶ τοῦ Χεδίβου Ἰσμαὴλ πασᾶ, προσῆλθον καὶ αὐτοὶ οἱ ἠγεμόνες τῆς Εὐρώπης, διωργανώθησαν δὲ μεγαλοπρεπεῖς πανηγύρεις, κατὰ τὰς ὁποίας καὶ ὁ ἔσχατος μουσικὸς συνθέτης Βέρδης ἐπὶ τούτῳ συνέθεσε τὴν γλυκυτάτην ὄπεραν «Αἰδᾶ», ἀφρικανικῆς ὑποθέσεως, πρῶτην φορὰν ἀκουσθεῖσαν τότε εἰς τὸ Χεδιβικὸν θέατρον.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος τοῦ Σουέζ, ὁ ὁποῖος ἀπέχει ἀπὸ τὸ Κάϊρον 135 χιλιομ., ἐγείρεται σήμερον μέγας ἀνδριὰς τοῦ Λεσέψ. Καὶ τὸ Σουέζ καὶ τὸ Πόρτ-Σαῖτ, ἐμπορικώτατοι λιμένες, ἔχουσι πληθυσμὸν ἕκαστος ἀπὸ 45 χιλ. περιου. Εἰς τὸ μέσον τῆς διώρυγας ὑπάρχει ἡ πόλις Ἰσμαήλια, μὲ ὠραῖον λιμένα, κτισθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Χεδίβου Ἰσμαὴλ πασᾶ.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΠΕΥΚΟΝ

Κάθε άνθρωπος, ανεξαρτήτως φιλῆς και θρησκείας, έχει δικαίωμα, ἀποξ τούλάχιστον τῆς ἑβδομάδος, νὰ σφραγίσῃ τὰ δύο ὀπτικά και ἀκουστικά του ὄργανα, και νὰ ρίπτηται εἰς κάποιαν ρέμβην, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν ὄργανόν, ἀπὸ τὸν ἡμεροδοπιόλην, πὺ ἑλαργυγίζεται, ἀπὸ τὴν Τελευταίαν Ὁραν, ἀπὸ τὸ μωρό, πὸ μὲ ὁμίμητον τέχνην ἀναβαινοατοβαίνει τὴν διαπασῶν.

Εἶχα τὴν ἀφέλειαν νὰ νομίσω, ὅτι και ὁ δημοσιογράφος, ὡς ἀνήκων και αὐτὸς εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπολαύσῃ μίαν τοιαύτην ἀπαλλαγὴν. Ὄνειροπόλησα νὰ ξεπλωθῶ κ' ἐγὼ κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον, μακρὸν ἀπὸ χρεώστας και πιστωτάς, ἀπὸ τὰς ἀφροόπτους ἐπιδρομὰς περιέργων φίλων. Κατὰ πόσον τὸ κατώρθωσα, θὰ τὸ ἴδῃτε μόνοι σας...

Μόλις μετὰ πλύωρον ταξιδι ἔφθασα εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ νησιά και ἡτοιμαζόμεν νὰ ριφθῶ εἰς μακαρίαν νύκην κάτω ἀπὸ ἓνα πυκνόφυλλον πεύκον αἴφνης τὸ βλέπω νὰ κινῆται αἰνιγματωδῶς και νὰ μὲ λέγῃ εἰς τὴν ἰδιάζουσαν γλώσσάν του:

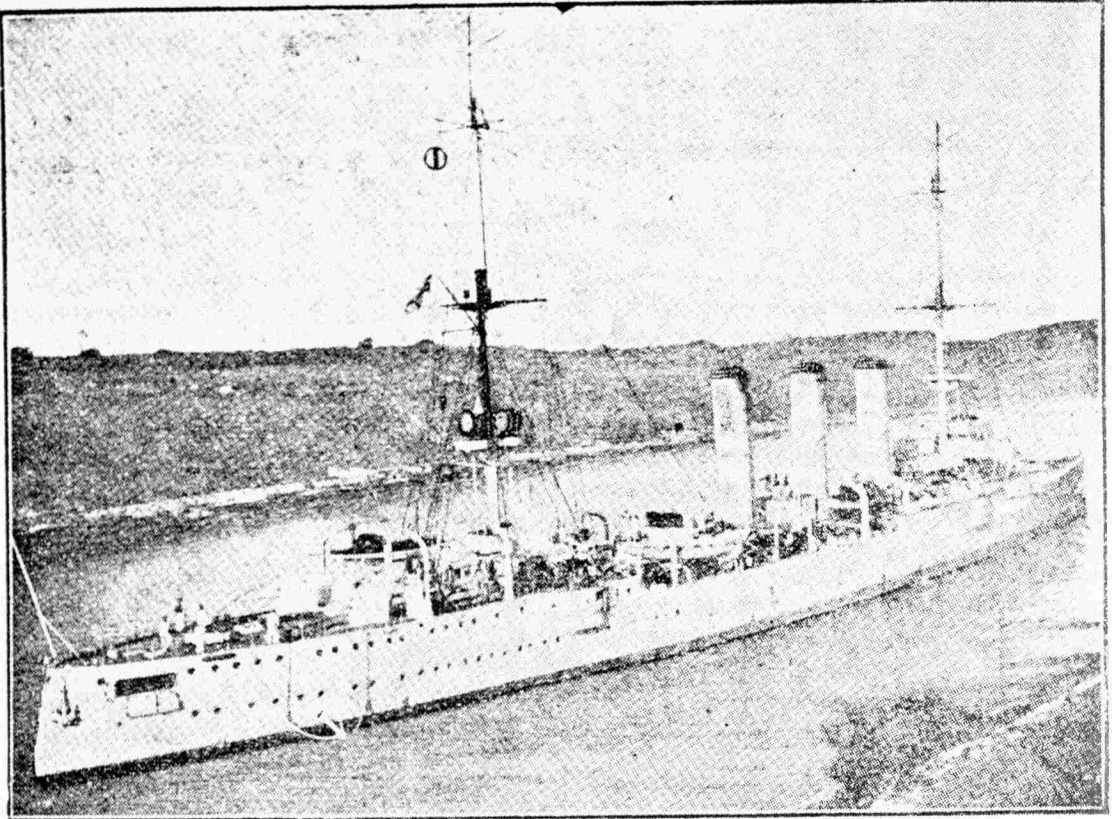
- Συγγνώμην, κύριε δημοσιογράφε...
- Τί; δηλαδῆ... δὲν θάκουσα καλά... Βέβαια, δὲν εἶναι δυνατὸν...

Τὸ δένδρον μὲ ἀξιολόγητον ἀταραξίαν ἐξηκολούθησε:

— Μὴ προσπαθῆτε νὰ κρυφθῆτε, κύριε Εἶμαι βέβαιοι, ὅτι εἰσαθε δημοσιογράφος: τὸ μαρτυρεῖ, ἄλλως τε, ἡ βλακώδης φυσιογνωμία σας...

Μὴ ἔχων τι ν' ἀπαντήσω, συνεχάρην τὸ δένδρον διὰ τὴν ὄξειαν παρατηρητικότητά του, εἰῶ αὐτὸ ἐξηκολούθησε:

- Ἦθελα νὰ σὰς ζητήσω μίαν συνέντευξιν...
- Καὶ οὐ συνέντευξιν;
- Μίαν παράκλησιν μᾶλλον... Ζητῶ ἀπὸ καιροῦ ἀνθρώπων τοῦ εἶδους σας, νὰ εἰ ἀδύνατον νὰ τὸν εὔρω. Ἦθελα νὰ σὰς πῶ τόσα παράξενα πράγματα! Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ὑψώσητε τὴν φωνήν, κύριε, νὰ μὰς ὑπερασπισθῆτε.
- Μὰ, τί θέλεις ἐπὶ τέλους;
- Δὲν εἶναι μόνον ἰδική μου θέλησις εἶναι ὅλων αὐτῶν τῶν κυρίων πὸ βλέπετε ἐδῶ πέρα.

Τὸ καταποντισθὲν καταδρομικὸν « Ἐμδεν ».

Και ἔσσεις τοὺς κλώνους του, διὰ νὰ μὲ δείξῃ τὰ περίεξ πεύκα. Τὰ ἄλλα δένδρα ἐκινήθησαν και ἐκεῖνα, διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν ἀντιπροσωπείαν. Αἴφνης δύο σκιαὶ ἑτερόφυλλοι ἐτινάχθησαν κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον. Ὁ ἀψυχος συνομιλητής μου μὲ εἶπε:

— Τοὺς βλέπετε; Κατήντησε τὸ πειδὸ συνειδημένο πρᾶγμα! Τί ἀκούομεν, κύριε, ἀπὸ τὸ στόμα των! ... τί βλέπομεν! ... Ἄχ! πὸ ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη πὸ ἤρχοντο οἱ ἄνθρωποι ν' ἀναπαυθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν δροσιά και τὴν μυρωδιά μας, νὰ χαροῦν τὴν φύσιν, τὴν ζωὴν, τὴν ἀληθινὴν ζωὴν! Τότε, πιστεύσατέ με, δὲν ἐδιέβαζαν οὔτε τηλεγραφήματα, οὔτε ἀνακοινώσεις πρακτερίων ὑπὸ τὰ φυλλάματά μας. Οἱ ἐπισκέπται μας ὠμιλοῦσαν γλυκύτερα. Τότε ἔλεγον κάτι λέξεις, τὰς ὁποίας, καθὼς μανθάνω, ἑκατομύρια ὄπλων και τηλεβόλων ἀπηνῶς καταδιώκουν. Ἐλεγαν π. χ. — τὸ δένδρον ἐξυσε τὴν κορυφήν του διὰ νὰ ἐνθυμηθῇ — εἰ... ρῆ... νη, ἀ... γῶ... πη... Που νὰ τὰ θυμῶμαι! Ἐχω τόσον καιρὸ νὰ τ' ἀκούσω... Τότε, κύριε, δὲν ἀνέβαινον εἰς τὴν ράχιν μας νὰ μὰς ἀκρωτηριάζουν! Βλέπετε αὐτὴν τὴν πληγὴν ἐδῶ πέρα; Μὲ τὴν ἀνοιξαν μόλις προχθές, γιὰ νὰ κόψουν μερικὰ ξύλα...

— Καὶ ἐκεῖνο τὸ κλαδί ἐκεῖ ἐπάνω γιὰτί εἶναι ἔτσι κίτρινο;

— Δὲν εἶναι κίτρινο: προσέξτε καλά... Εἶναι μισοκόκκινο. Ἐκοκκίνησε τὸ καυμένο ἀπὸ κάτι πὸ εἶδεν...

Ἦ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἐπλησίαζεν. Ἐνα ἑλαφρὸ ἀεράκι ἔσσεις τοὺς κλώνους τοῦ δένδρου, οἱ ὁποῖοι ἐλύγισαν σὰν νὰ ἔλαβον στάσιν γονυπετοῦς ἰκέτου τὸ πεύκον μὲ θρηνώδη φωνὴν ἐξηκολούθησεν:

- Ὑψώσατε τὴν φωνήν, κύριε, πρὸς Θεὸν, ὑψώσατέ τὴν!
- Ὑψώσα τὸ χέρι μου και ἔκοψα μερικὰ κλαδιά.
- Φεύγω, καλὸ μου δένδρον. Μὲ τὴν ἀδείά σου. Σὲ ὑπόσχομαι νὰ γράψω ὅσα μπορέσω...

Τὸ πεύκον ἐφαίνετο, ὅτι εἶχε πολλὰ ἀκίμη νὰ μὲ πῇ, ἀλλ' ἐσιώπησεν ἀμέσως. Μερικὶ στοιγίους δρόσου — δάκρυα ἴσως — εὐγλωττότεροι νὰ θε ἄλλης ἀπαντήσεως, ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου, ἐνῶ παρακάτω ἓνα παμπόνηρο φουντωτὸ δενδράκι λιγώνουνταν σὲ κάτι εἰρωνικὰ γέλια...

Π. ΠΑΛΙΣΤΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

- ✧ Εὐκόλος εἶναι ἡ φιλοσοφία, ὅταν κανεὶς εὐπορῇ.
- ✧ Τὰ μικρὰ δεινὰ τῆς ζωῆς εἶναι δυσκολώτερον ὑπόφερά ἀπὸ τὰ μεγάλα.
- ✧ Ἡ ἀληθεστέρα τιμὴ εἶναι ἡ ἐξομολόγησις τοῦ ἀδικίου. Τὸ καλλίτερον θάρρος εἶναι ἡ ἀποφυγὴ τοῦ πειρασμοῦ.

ΕΝΑ ΔΙΛΗΜΜΑ

Τὸ περασμένον Σάββατον εὔρηκα ἓνα γράμματάκι, λησμονημένον φαίνεται εἰς τὸ τραῖνον.

Ἐνα γράμμα εἰς ἀνοικτοκύανον χαρτί, γραμμένον — ὅπως ἐφαίνετο — ἀπὸ ἀβρὸν γυναικίον χερσάκι, μὲ λεπτὴν κομψὴν γραφήν.

Πρῶτος τὸ ἀντελήφθη μεσόκοπος κύριος, ὅστις ἐκάθητο παραπλεύρως μου και μοῦ τὸ ὑπέδειξε, νομίζων, ὅτι εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν τσέπην μου.

— Ὁχι! κύριέ μου δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ εὐτύχημα: πιθανὸν ὅμως νὰ σὰς ἀνήκῃ!

— Οὔτε. Ἄλλ' ὁπωσδήποτε θ' ἀξίξῃ τὸν κόπον νὰ τὸ διαβάσωμε.

- Νομίζετε;
- Καὶ γιὰτί ὄχι;
- Ἀπλούστατα, διότι εἶναι ξένον μυστικόν, μὴ πτυχὴ πιθανὸν τρυφερᾶς γυναικείας καρδίας. Θὰ ἦτο ἔλλειψις κοινωνικῆς λεπτότητος, ἀν μὴ ἀδικρισία, νὰ μάθουν και τρίτοι τὸ μυστικὸν αὐτό.

— Ἄλλ' ἂν τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν εἶναι ἐρωτικὸν μυστικόν, ἀλλ' ὑπόθεσις σπουδαίως ἐνδιαφέρουσα ἐκεῖνον, πὸ τὸ ἔχασε; Δὲν νομίζετε τότε, ὅτι πρέπει νὰ τὸ διαβάσωμε, διὰ νὰ τεθῶμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται και νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψωμεν; Ἄλλως τε, ἂς δώσωμεν ἀμοιβαίον λόγον τιμῆς νὰ μείνῃ μετὰξὺ μας τὸ περιεχόμενον του.

Τὸ τελευταῖον ἐπιχείρημα τοῦ ἰσχυροῦ — και μοιραίου, φεῦ! — κνισμοῦ τῆς περιεργείας τοῦ συνομιλητοῦ μου μὲ ἔπεισε.

— Διαβάστε σεις και ἀκούω, μοῦ εἶπε, γιὰτί δὲν καλε βλέπω.

Ἐδιάβασα! Κάποια ἀβροτάτη μελαγχολία ψυχῆς νοσταλγοῦσῆς τὴν ἀδελφὴν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὴν ἐχώρισαν οἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι, διέπνευε τὰς γραμμὰς τοῦ ἀληθῶς ποιητικοῦ αὐτοῦ γράμματος.

Παραδόξως ὅμως παρετήρησα, ὅτι ἡ ἀνάγνωσις του εἶχε μελαγχολήσῃ τὸσον τὸν μεσόκοπον κύριον, ὅστε τὸν συνέλαβα δακρύοντα ἀπὸ φοῦρκαν και συστρέφοντα νευρικώτατα τὰ χέρια του.

Δὲν εἶχα προλάβει νὰ τελειώσω τὴν ἀνάγνωσιν, ὅταν μοῦ τὸ ἀρόβει νευρικὰ, φορεῖ τὰ γυαλιὰ του, και ὑφ' οὗ ἔρριψε μίαν ματιάν εἰς τὸν γραφικὸν χαρακτήρα, ἐκτύπησε τὸ μέτωπον διὰ τῆς παλάμης, ψιθυρίζων:

— ὦ, δυστυχία μου! καλὰ τὸ ἐμάντευσα.

Σεβόμενος τὴν αἰφνιδίαν ἔκρηξιν τῆς λύπης, τὸν εἰσώπησα.

Ἄλλὰ και δὲν ἠμπόρεσα νὰ μὴ σκεφθῶ πόσοι σατανικοὶ συνδυασμοὶ τῆς μοίρας ἐχρησάθησαν, διὰ νὰ τιμωρήσουν τὴν ἐπιμονὴν του νὰ μάθῃ ἓνα ξένον μυστικόν.

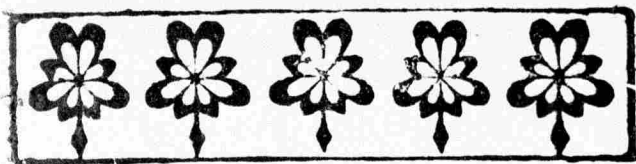
Ἄσφαλὸς θὰ ἐπρόκειτο περὶ τῆς κόρης του, ἀν μὴ περὶ τῆς συζύγου του. Ὁ Θεὸς ξεύρει...

Ὁ Πασχαλινός.

Ἀπὸ τὰ περίεργα τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου. Μιδραλλιοβόλα τοποθετημένη ἐπὶ κορυφῶν δὲ δρυων εἰτὸς δάσους.

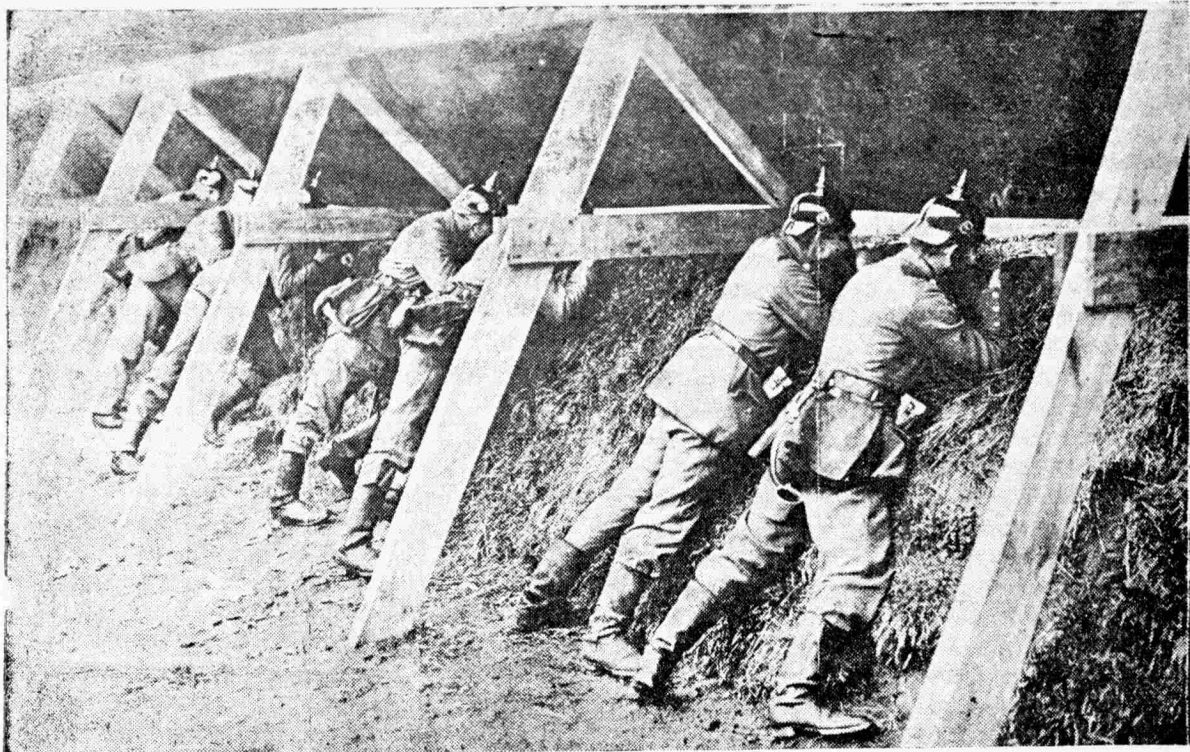

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΠΕΔΡΟΣ ΤΟΥΡΙΑΝ

Ὁ ποιητής, τοῦ ὁποίου παραθέτομεν μετάφρα-
σιν τοῦ ἀριστουργήματός του «Ἡ Μικρὰ Λίμνη»,
ἐγεννήθη εἰς τὸ Σκούταρι τὴν 1 Ἰουνίου 1851 καὶ
ἀπέθανε τὴν 2 Φεβρουαρίου 1872. Υἱὸς σιδη-
ρουργοῦ, ἐφοίτησεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Σούρ-
Καραμπέτ. Εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἐξήρχετο ἐκείθεν
καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ γράφῃ ὅ,τι τῷ ἐνέπνεε τὸ
εὐρόγον τάλαντόν του. Χρήματα δὲν εἶχε, διὰ νὰ
τυπώσῃ τὰ ἔργα του, καὶ ὅτε τὸ πρῶτον ἐξεδόθη-
σαν εἰς τὰς ἐγχωρίους ἐφημερίδας, τὸ κοινὸν μετ'
ἰδιαζούσης εὐχαριστήσεως κατέτιξεν αὐτὸν μεταξὺ
τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τῆς ἀρμενικῆς φιλολο-
γίας. Δυστυχῶς ὁμως ἀφηρησάθη ἀπὸ τὰς ἀγκά-
λας τῆς Μούσης εἰς ἡλικίαν 21 ἐτῶν μετὰ πολυώ-
δονον ἀσθένειαν: φθίσειν. Μία μετάφρασις δὲν
δύναται ν' ἀποδώσῃ τὴν χροιάν καὶ τὸ κάλλος
τοῦ πρωτοτύπου, ἀλλ' ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ «Μικρὰ
Λίμνη» θὰ δώσῃ ἰδέαν, ἔστω καὶ ἀσθενῆ, τῶν
στροφῶν, αἵτινες ἀδυστάτως δύναται νὰ παρα-
βληθῶσι πρὸς τὰ ἀθάνατα μνημεῖα τῶν ποιητῶν
τῆς Δύσεως.

Ὁ Μπεδρὸς Τουριάν εἶναι ὁ ἡδύτερος, ὁ δυνα-
τώτερος τῶν ποιητῶν διὰ τὴν ἀγαλίνωτον φαντα-
σίαν του, διὰ τὸ πλούσιον τῶν εἰκόνων, διὰ τὸν
λυρισμὸν καὶ τὴν ἀρμονίαν· ἔχει κάτι τὸ μελαγ-
χολικόν, κάτι τὸ ὀληθιόν, τὸ εἰλικρινές· καὶ τὸ
je ne sais quoi. Ἐξυμνεῖ τὰς ἀπολαύσεις τῆς
ζωῆς, τὸν ἔρωτα, τὴν φύσιν, τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν
ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του. Ὑπενθυμίζει τοὺς πα-
λαιούς Τρουβαδούρους τοῦ μεσαίωνα, ἔχει τὴν
χάριν ἐνὸς Μαροῦ καὶ τὴν ἀρμονίαν ἐνὸς Λαμαρ-
τίνου. Ὑπέφερε πολὺ εἰς τὴν ζωὴν του, ἠπατήθη
εἰς τὰς ἐλπίδας του, εἰς τοὺς ἔρωτάς του· καὶ
ἐν αὐτῷ ἀδυστάτως δύναται νὰ ὀνομάσῃ κἀνεὶς
αὐτὸν ἕνα Musset, ἄλλ' ἕνα Musset, ὅστις δέχεται
τὰ πλήγματα τῆς τύχης καὶ δὲν ἐπαναστατεῖ· ἐναν-
τίον αὐτῆς καθὼς ὁ Γόλλος ἡρωμαντικός.

Γερμανοὶ στρατιῶται πυροβολοῦντες ὑπὸ γέφυραν ἐν Διεμούνδη.

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΛΙΜΝΗ

Μικρὴ μου λίμνη, γιατί τὰ κύματά σου εἶναι
τρομαγμένα; γιατί δὲν τρέχουν με ὀρμή; Ἴσως,
ἐπειδὴ μιὰ ὡμορφη γυναῖκα καθρεφτίστηκε με
λαχτάρα στὰ νερά σου; ἢ μήπως τὰ κύματά σου
θανυμάζουν τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ καὶ τὰ μεγάλα
σύννεφα, ποῦ μοιάζουν με τὸν ἀφρό σου;

Μικρὴ μου, μελαγχολικὴ μου λίμνη, ἔλα νὰ γί-
νωμε φίλοι. Καθὼς εἰς σέ, ἀρέσει κ' εἰς ἐμέ νὰ σιω-
πῶ, νὰ ρεμβάζω καὶ νὰ ὀνειρεύωμαι. Τὸ μέτωπόν
μου ἔχει τόσας σκέψεις, ὅσα κύματα σὺ· ἡ καρδιά
μου ἔχει τόσας πληγὰς, ὅσους ἀφροὺς σὺ. Ἀλλά,
ἂν ὅλα τ' ἀστέρια ἐπεφταν στὰ στήθη σου, πάλιν
δὲν θὰ ὀμοιάζεις τὴν ψυχὴν μου, ποῦ τὴν καίει
μεγάλῃ φωτιά.

Ἐκεῖ, τ' ἀστέρια δὲν σβύνουν καὶ τὰ λουλού-
δια δὲν μαραίνονται, τὰ σύννεφα δὲν χάνονται, ὅταν
ὁ ἀέρας καὶ σὺ εἰσθε ἤσυχοι.

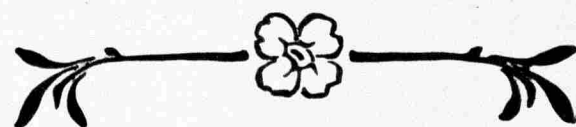
Ἐσὺ, μικρὴ μου λίμνη, εἶσαι ἡ βασίλισσά μου,

γιατί καὶ ὅταν ὁ ἄνεμος σολεῖ τὰ νερά σου, ἔσόν
με φυλάγεις μέσα στὰ βόθη σου τρεμουλιαστὴ
καὶ συγκινημένη.

Πολλοὶ μ' ἔδωξαν καὶ εἶπαν: «Ἐχει μιὰ λύρα».
Ἡ μιὰ εἶπε: «Δὲν ἔχει χρώματα». Καὶ ἡ ἄλλη:
«Πεθαίνει». Κανεὶς ὁμως δὲν ἐφώνησε: «Φτωχὸ
παιδί! Γιατί λειώνει ἔτσι; Ἐὰν τ' ἀγαπήσω, θὰ
γίνῃ ὡμορφο καὶ θὰ ζήσῃ». Κανεὶς δὲν εἶπεν:
«Ἄς ἀνοίξωμε τὴν πληγωμένη τὴ καρδιά του νὰ
ἰδοῦμε τί ἔχει γρασμένο». — Ἀλλοίμονο! δὲν
εἶναι ἕνα βιβλίον, εἶναι μιὰ φωτιά μέσα ἐκεῖ.

Δὲν μένει πειὰ, παρὰ ὀλίγη στάχτη! ἕνα ἐνθύ-
μιον! Τώρα ξέρω, μικρὴ μου λίμνη, γιατί τὰ κύ-
ματά σου εἶναι τρομαγμένα: γιατί ἕνας ἀπελι-
πτός καθρεφτίστηκε με πόνον στὰ νερά σου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΛ. ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ

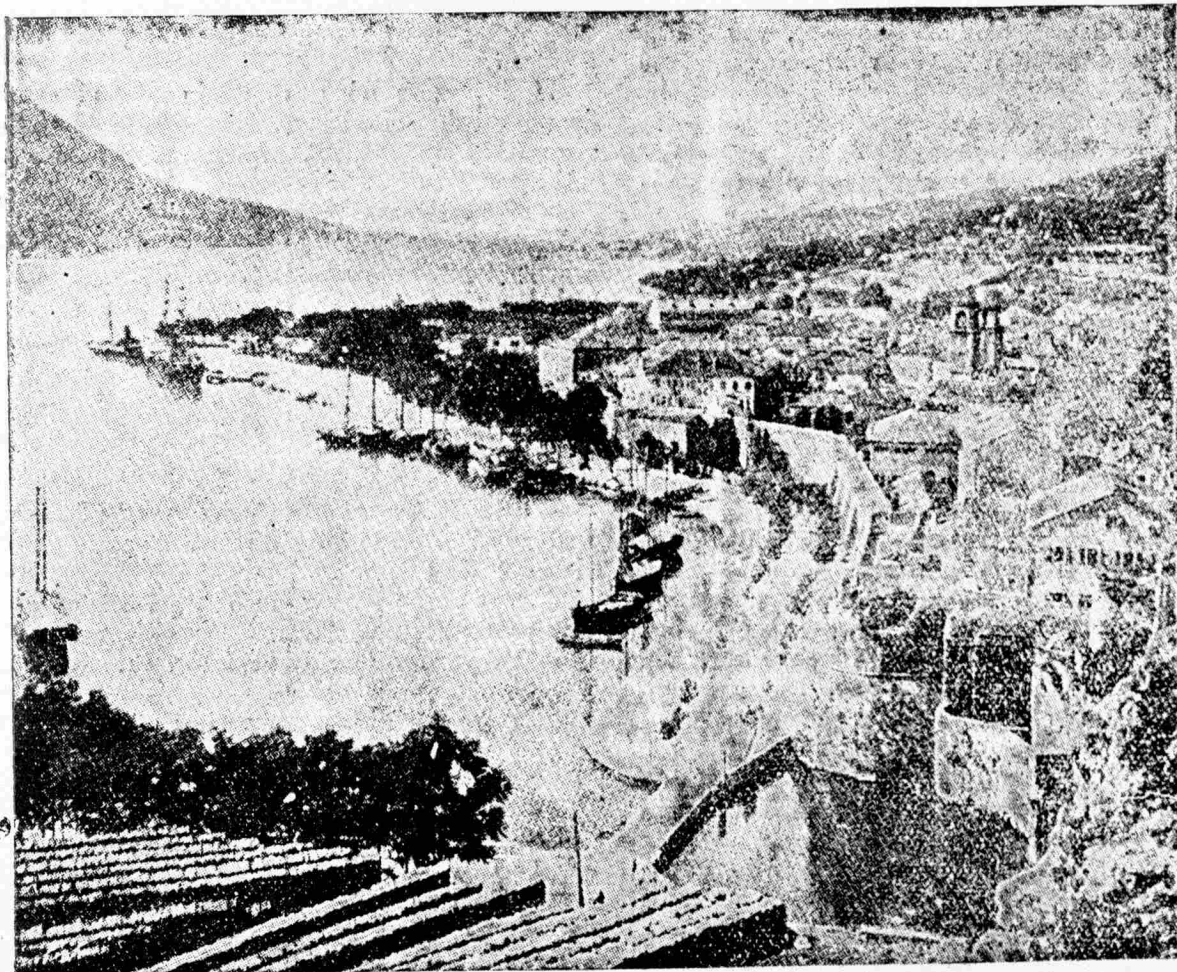
ΒΟΡΡΗΑΣ . . .

Ρημάδι τώρα τὰ βουνά
ἀπὸ τὸ διόβα τοῦ βορρηᾶ τὸ θεριωμένο,
τὰ τάρταρα, σὰν νὰ κουνῶ,
χαράζοντας σημάδι ἀγριεμένο
παντοῦ ἐστὶ φύσι.

Τ' ἀπομεινάκια μιᾶς ζωῆς,
ποῦ βρίσκονται στὰ δέντρα νεκρωμένα,
σβυστήκανε μπρὸς τῆς βοῆς.
Καὶ τάφηκαν ἐκεῖ στὰ βουβαμένα
τοῦ βράχου ἐστὶ θῆ.

Κι' ὁ βασιλεὺς τῆς μυστικῆς
καὶ μανιασμένης πίκρας πειὰ γελᾷ,
θερῶντας ἰκεὶ τῆς νεκρικῆς
κατάρας τὸ παιδί, ποῦ σπαρταράει
μέσα στὰ βόθη.

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἡ πόλις τοῦ Κατάρρον (ἀποφικ ἐκ τοῦ Λόδτσεν).

ΝΙΚΟΥ ΟΥΛΗ

ΑΤΥΧΗΣ ΕΡΩΣ

(συνέχεια από σελ. 110 και τέλος)

Ἡ δεσποινὶς Αἰκατερίνη Παυλίδου ἀκόμη ἐρρέμβαζε καὶ συνωμύλει μὲ τοὺς ἀστέρας. Ἐξαφνα κρότος τις, προσρχόμενος κάτω ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ ἀντικρυνὰ δένδρα, προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς καὶ ἀφύπνισεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς κάποιον φόβον. Ἄν καὶ κατὰ τὰς πεποιθήσεις τῆς ἦτο ἐντροπὴ νὰ πιστεύῃ ἀκόμη εἰς βρυκόλακας, μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἀπειχε καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν εὐτυχισμένην ἡλικίαν, πού τοὺς πιστεύουν. Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ὅμως, ἔκρινε καλὸν, διακόπτουσα πᾶν ὄνειροπόλημα, νὰ κρυβῆ ὀπισθεν τῶν λεπτῶν καὶ διαφανῶν παραπετασμάτων. Ὁ πλατὺς τοῦ κήπου των δρόμος ἐφωτίζετο ἀπλῶς ἀπὸ τὴν σελήνην. Νεκρικὴ ἡσυχία ἐβασίλευεν. Ἐξαίφνης μία κεφαλὴ ἐξῆλθε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σκότος τῶν δένδρων, μία κεφαλὴ ἀνδρός, καλοξυρισμένη, ἀσκεπής, ὀλίγον χλωμή, ἀλλ' ἀρκούντως συμπιθής. Ἡ κεφαλὴ ἐστράφη μετὰ μεγάλης προσοχῆς πρὸς ὅλα τὰ μέρη καὶ τὰ βλέμματα τῶν ματιῶν περιέτρεξαν ταχέως ὅλα τὰ ἀντικείμενα.

Μ' ὄλον τὸν τρόμον τῆς, ἡ δεσποινὶς ἠδυνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν κεφαλὴν αὐτὴν καὶ ὅταν ὁ τρόμος μετεβλήθη εἰς περιέργειαν μεγάλην, ἡ μᾶλλον θαυμασμόν, τότε ἐπιθύρυσεν, ἀναστενάξουσα γλυκά :

— Ὁ Γιάννης!

Μετ' ὀλίγον ὀλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρός ἐξῆλθε τοῦ σκότους, φέρον μετ' αὐτοῦ τὸ δέμα, καὶ ἐπροχώρησε σιγὰ-σιγὰ, μόλις ἀκούμενος, πρὸς τὴν μεγάλην καὶ σιδηρόφρακτον θύραν, ἐκλέγων τὰ σκοτεινότερα μέρη.

Κάποιο αἰσθημα οἴκτου βαθὺ ἐγεννήθη εἰς τὴν καρδίαν τῆς, βλέπουσα τὸν ἐκδιωχθέντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς δυστυχὴ ὑπῆρέτην, τὸν ἀτρομήτως δίκην ἱππότητος ἀποδεχθέντα τὴν πρῶσιν του.

— Τὸν καυμένο! ἐσκέφθη ἡ μεγαλόκαρδος δεσποινὶς. Στοιχηματίζω, ὅτι εἶναι ἀθῶος, διότι, φεύγων τὴν σιγὴν αὐτὴν μὲ τὰ ἐνδύματά του, ἐν ᾧ ὅλοι κοιμῶνται, σημαίνει, ὅτι ἐντρέπεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀπόδειξις μεγάλη περὶ τῆς τιμιότητός του. Ὁ καυμένος ὁ Γιάννης!

Καὶ εἶδε τὴν σελήνην τὴν ὥρᾳν καὶ ἀνεστέναξε βαθέως ἡ μικρὰ Αἰκατερίνη. Ἐνεθυμήθη τὸ εὐαγγέλιόν τῆς. Καὶ ἐσκέφθη, ὅτι, ἐάν ἦτο αὐτὴ ἀστὴρ καὶ ὁ Γιάννης ἐπίσης, θὰ ἠδύνατο ἀμφοτέροις τότε νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν πηλοδύστην ἑλξιν. Ἦσαν ὅμως πρὸς τὸ παρὸν ἀνθρώποι καὶ ἐγνώριζεν, ὅτι : «ὅ,τι διὰ τοῦ ἀστέρος εἶναι ἡ ἑλξιν, τὸ ἴδιον διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ὁ ἔρωσ».

— Τί ἂν ἦτο, ἐσκέπτετο ἐκείνη, ὁ ὑπῆρέτης τοῦ πατρός μου; Ἐπρεπε ἐκείνος νὰ εἶναι πλούσιος, ὑπουργὸς ἢ πρίγκιψ διὰ ν' ἀγαπηθῆ; Πλούσιος καὶ ὑψηλὴ θέσις εἶναι ἐφήμερα· μόνον ὁ ἔρωσ εἶναι αἰώνιος καὶ κτήμα ἀναφέρετον. Ἦτο ὑπῆρέτης, καὶ ὅμως ἐφέρεθη ἀναρχῶς καὶ ἀξιοπρεπῶς πρὸς τὸν κύριόν του. Ἄν ἦτο ὑπουργός, θὰ ἐφέρετο ὁμοίως πρὸς τὸν βασιλέα του.

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν μικρὰν καρδίαν τῆς μικρᾶς δεσποινίδος αἱ ἀποστάσεις μεταξὺ τῶν αἰσθημάτων ἦσαν βραχεῖαι, ὁ οἶκτος ἐξηφανίσθη ταχέως, διὰ νὰ δώσῃ τὴν θέσιν εἰς σφοδρὸν ἔρωτα, ὅστις ὡς ὀρμητικὸν κύμα κατέκλυσε τὴν καρδίαν τῆς. Τετέλεσται! Τὸν ἡγάπα, τὸν ἡγάπα μ' ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς τῆς καὶ δὲν ἐτρόμαζεν ἂν ἦτο πτωχός, οὗτε ἂν ἦτο ὑπῆρέτης. Καὶ ἐπειδὴ εἶρε τὰς σκέψεις αὐτὰς λογικὰς καὶ τὸ αἰσθημα γλυκύτατον, ἔσκυπεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐφώνησε γλυκά :

— Γιάννη! Γιάννη!

Ὁ παραβληθεὶς μὲ ταυρομάχον Γιάννης ἐκαρφώθη εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ φοβερὰ του ταραχὴ ἐφάνετο καὶ εἰς τὴν σκιὰν ἀκόμη, πού εὐρίσκετο. Ὁ ἀτρόμητος ἱππότης δὲν εἶχε χάσει, καὶ τὸ δέμα, φρυγὸν ἀπὸ τὰ τρέμοντα χέρια, ἐκυλίσθη κατὰ γῆς.

— Ἐπίσθηκα! ἐσκέφθη ὁ ὀλυμπιονίκης.

— Γιάννη! ἐπινέλαβεν ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς δεσποινίδος, εἰμαι ἐγώ, ἔλα κοντά.

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ συνέρχεται. Τί τρελλός ἦτο πού ἐτρόμαξεν! Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἡ λεπτὴ καὶ μελωδικὴ δὲν ἦτο φωνὴ αὐστηρά, φωνὴ πού καταδιώκει καὶ ἀπειλεῖ, ἀλλὰ φωνὴ γλυκεῖα, φωνὴ, ἡ ὁποῖα προσκαλεῖ καὶ θωπεύει. Τί νὰ τὸν ἠθέλεν ἀρά γε ἡ μικρὰ πρόφην κυρία του; Ἠκούσθη. Παντοῦ ἐβασίλευεν ἡσυχία ἀπόλυτος. Τὸ πᾶν ἐκοιμάτο. Οὐδεὶς ὑπῆρχεν, ἐκτὸς τῆς μικρᾶς, διὰ νὰ τὸν ἰδῆ. Ἀπὸ περιέργειαν λοιπὸν ἐστράφη καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπου ἡ δεσποινὶς

νὶς Αἰκατερίνη ἴσταιτο, ἀναμένουσα τὸν ἄνδρα, πού ἠγάπησεν.

— Ὁ Γιάννης, πλησάσας, ἐχαιρέτησε.

— Γιάννη, τῷ εἶπε μὲ συγκίνησιν ἡ μικρὰ, Γιάννη, εἶσαι ἀθῶος! Δὲν εἶσαι σὺ ἱκανὸς νὰ κάμῃς κακόν, διότι ἡ τιμιότης καὶ ἡ καλὴ καρδίαν σου λάμπουν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου.

— Κατ' ἀρχὰς ἔμεινεν ὁ ταυρομάχος ἔκθαμβος. Ἐνόμισεν, ὅτι τὸν κοροϊδεύουν. Βλέπων ὅμως, ὅτι ἡ μικρὰ ἐπίστευεν εἰς τὰ λεγόμενά τῆς καὶ ἦτο σοβαρὰ, ἐσκέφθη, ὅτι ἡ μικρὰ ἀρχόντισσα ἡ ἐκοιμάτο ὀρθία, ἡ δὲν ἦτο σὰ καλὰ τῆς.

— Ὁ πατέρας μου εἶναι ὀδικος, Γιάννη, τὸ γνωρίζω, καὶ ὅταν σοῦ εἶπεν, ὅτι σ' ἔπαυσε, τότε ἐνόμισα, ὅτι ἡ καρδίαν μου θὰ σπᾶσθ ἀπὸ λύπην. Γιάννη, σὲ ἐθαύμασα μὲ τὴν ἀγέρωχον στάσιν, πού ἐκράτησες ἀπέναντί του.

Ὁ ὀλυμπιονίκης — ὅσον ἀφορᾷ τὸ πῆδημα μετ' ἐμποδίων ὑπὸ μορφὴν περιθύρων — ἐσκέφθη, ὅτι ἠδύνατο νὰ στοιχηματίσῃ, ὅτι τῆς μικρᾶς ἀρχόντισσας ἡ πολυτίμος βίδα τῆς γνώσεως εἶχε στρίψει τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ νυκτερινὴ ἡσυχία δὲν ἐταράσσεται οὐδὲ ὑπὸ τοῦ παραμικροτέρου θορύβου, ἄφησε τὴν ψυχὴν του νὰ λικνισθῆ ὑπὸ τῆς γλυκεῖας σκέψεως, ὅτι ἡ ἰσότης κυριαρχεῖ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει δουλὸς ἢ ἐλεύθερος, ἀλλὰ πάντες ἐν... ἔρωτι ἴσοι ἐσμέν. Εἶδε τὴν κόρην τοῦ πρόφην κυρίου του, πού τὸν ἐβλεπε μὲ βλέμμα σκανδαλίζον. Καὶ ἂν ἦτο ἡ κόρη τοῦ κυρίου του; Τί μ' αὐτό; Μήπως καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο νέος, εὐμορφος, παλληκάρι τέλος πάντων; Οἱ ἄλλοι ἦσαν καλύτεροι ἀπὸ αὐτόν; Οἱ ἄλλοι, οἱ ὑπερήφανοι καὶ λεπτοὶ καλαμοειδεῖς κύριοι, πού μ' ἐπορεύον αὐτὸς δέκα μ' ἕνα του χέρι νὰ ρίψῃ κάτω, τί ἦσαν; Καὶ μάλιστα, γὰρ νὰ τὸν φωνάζῃ μόνη τῆς ἡ νοστιμοῦλα μικρὰ, δὲν ἐσήμαινεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο πολὺ-πολὺ καλύτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους; Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἄνω χεῖλος, ὅπου λαμβάνει χώραν τὸ ἀξιοπρεπὲς στρίψιμον τῶν τριχῶν πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ ἔρωτος. Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἀρειμάνιος μύσταξ δὲν ὑπῆρχεν. Εἶχε θυσιασθῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν βωμὸν τῆς θεᾶς Μόδας, ἡ ὁποία δὲν ἐπιτρέπει τοὺς μύστακας εἰς τοὺς ἀμαξηλάτας τῶν πλουσίων σπιτιῶν. Ἠρκέσθη μόνον εἰς τὸ κάμνυμα τοῦ δεξιῦ ὀφθαλμοῦ, δοξάζων τὸν Θεόν, ὅτι τὰ μάτια τοῦλάχιστον ἔμειναν. Καὶ ἀφήνων ἔπειτα παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου τὸν πλήρη μὲ ἀναμνήσεις γλυκεῖας ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου του σάκκου, ἔκρινε καλὸν νὰ ἀκουμβήσῃ εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου καὶ νὰ σταυρώσῃ χεῖρας καὶ πόδας, ἴσως, ὅπως πάντοτε, κατὰ τὴν φαντασίαν του, καλύτερον ἀρχίσῃ τὴν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν.

Ἡ δεσποινὶς Αἰκατερίνη Παυλίδου, ἰδοῦσα τὰς προετοιμασίας ταύτας, ἠγνόησεν, ὅτι ἡ μεγάλη στιγμή τῆς ἀλληλοσκημνηστικῆς εἶχε φθάσει, ἡ στιγμή, ἣν τόσον ἐπόθησε, τόσον ὀνειροπόλησε. Καὶ ἐνῶ ἐκλινεν ὀλίγον τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ παραθύρου πρὸς τὸν λατρευτὸν ἄνδρα, βήματα τρεχόντων ἀνθρώπων ἐξαίφνης ἀντήχησαν εἰς τὸν κήπον. Φωναί, θόρυβος, πού ἤλθαν νὰ διακόψουν ἀστόργως τὴν ἱερὰν στιγμήν τοῦ μεγάλου αἰσθηματος.

— Στὴν πόρτα τρέξατε!

— Ἀπὸ τὸν τοῖχον πῆδησεν αὐτός.

— Μοῦ πῆρε τὰ καλύτερα πράγματά μου, ἐφώνησε ὁ πατέρας τῆς.

— Τὸν κακοῦργο!

— Τὸν ἄτιμο!

Αἱ φωναί, τὰ βήματα, ὁ θόρυβος ἐπλησίαζον.

Ὁ ὀλυμπιονίκης καὶ ἀτρόμητος ἱππότης μετεβλήθη εἰς κίτρινον φθινοπωρινὸν φύλλον, τὸ ὁποῖον τρέμει εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου. Ἐκφραζόμεθα οὕτω πρὸς τιμὴν τῆς ποιητικῆς δεσποινίδος, ἡ ὁποία οὕτω πρὸς τὸν ἐφραντάσθη, βλέπουσα αὐτὸν εἰς τὴν ἱερωτέραν στιγμήν τρέμοντα καὶ καταλαμβανόμενον ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ γλωσσοδέτου. Συνερχόμενος ὅμως ἔπειτα ὀλίγον, ὠρμησε πρὸς τὸ δέμα. Βλέπων ὅμως, ὅτι καιρὸς δὲν ὑπῆρχε καὶ ὅτι... «δύο καλῶν (δηλ. τῆς φυγῆς καὶ τοῦ σάκκου) προκειμένων, τὸ κάλλιον ἐστὶ βέλτιστον», μετ' εὐνοήτου λύπης ἐγκατέλειπε τὰς «γλυκεῖας ἀναμνήσεις», καὶ, ἐκστομίζων μίαν χυδαίαν ὕβριν πρὸς τιμὴν τῆς ἐμβροντήτου καὶ ρομαντικῆς δεσποινίδος, ὡς ἀστραπὴ ὠρμησε πρὸς τὴν μεγάλην καὶ σιδηρόφρακτον ἐξώθυρον, εἰς τῆς ὁποίας τὴν κορυφὴν εὐρέθη εἰς δευτερόλεπτά τινα μὲ εὐκίνησιν γαλήν.

Οὕτε κἂν νὰ φαντασθῆ ἠδύνατο ἡ δυστυχὴς δεσποινὶς, ὅτι ὁ ὡς σχοινοβάτης ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ἐξωθύρας εὐρισκόμενος ἱππότης καὶ τορθητῆς τῆς καρδίας τῆς θὰ ἀπηνεῖτο τὸν καθαρὸν ἔρωτα, πρὸς τὸν προσέφερε. Μὴ δυναμένη δὲ ἀκόμη νὰ ἐνοήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς τοῦ

ὀλυμπιονίκου, καὶ πιστεύουσα εἰς τινὰ παρεξήγησιν, ἔκρινε καλὸν νὰ προσπαθῆσθ νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Ἐπιβιάλουσα λοιπὸν σιγὴν εἰς τὴν σπαρασσομένην ἀπὸ λύπην ψυχὴν τῆς, ἐφώνησε :

— Γιάννη, Γιάννη, γιατί φεύγεις;

— Σκασμός, χαμένο κορμί, ἀπήνησεν ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν του θέσιν ὁ ταυρομάχος, ἀφρίζων ἐξ ὀργῆς.

Καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ διεσκέλισε τὴν θύραν καὶ ἠκούσθη ὁ γδοῦπος τοῦ πηδήματος. Ὁ Γιάννης εἶχε χαθῆ εἰς τὰ σκότη.

— Νά, νά, τὸν εἶδα, ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν ἐξώθυρα.

— Ἄνοιξε, ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ὁ πατέρας τῆς μὲ τοὺς τρεῖς ὑπηρέτας τοῦ ἦτο πλέον πλησίον τῆς. Ἡ ἄλλοτε ἐρυθρὰ καὶ εὐσχημὸς μορφὴ τῆς εἶχε λάβει τὸ χρῶμα τοῦ ἠλέκτρου.

Ἡ δεσποινὶς Αἰκατερίνη, ἡτις ἠγάπα τὸν πατέρα τῆς, ἐτρόμαξε, βλέπουσα τὴν μεταβολὴν αὐτῆν.

— Μπαμπᾶ μου, τί ἔχεις; ἠρώτησε, κύπτουσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

— Μ' ἔκλεψιν, Κακοῦλα, παιδί μου.

— Σᾶς ἔκλεψαν; ἠρώτησεν ἐκπληκτῶς ἡ δεσποινὶς.

— Νί, τὰ καλύτερά μου πράγματα, παιδί μου.

Ἄχ, τοὺς ἀτίμους!

— Κύριε, εἶπεν εἰς τῶν ὑπαλλήλων, ἐδῶ κοντὰ σας βλέπω ἕνα σάκκου. Νὰ τὸν ἀνοίξω;

— Ναι, ναι, ἐφώνησεν ὁ κ. Παυλίδης, ἐλπίζων καὶ πιστεύων, ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὸν κλέπτην, ἀλλ' ἀγαπᾷ καὶ τὸν οἰκοκύριον».

Ἡ μικρὰ ἀρχόντισσα, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ, ἐπειδὴ ἐνεθυμήθη τὰς πρὸ ὀλίγου σκηναί, ἠθέλησεν νὰ εἴπῃ :

— Εἶναι τὰ πράγματα τοῦ Γιάννη.

Δὲν ἐτόλμησεν ὅμως, διότι ἐφοβᾶτο τὸν πατέρα τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ τάλαντον τοῦ ἱεροξεταστοῦ καὶ δὲν ἄφησε νὰ τῷ διαφύγῃ τὸ παραμικρόν.

Ὁ σάκκος τώρα εὐρίσκειτο ὑπὸ τὸ ἄκρον φῶς τῆς σελήνης ἀνοικτός. Καὶ πρὶν ἀκόμη ὑτάγῃ ὁ ἀξιώτιμος κ. Παυλίδης καὶ ἰδῆ τὸ περιεχόμενον, κραυγὴ χαρᾶς; μεγάλης ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλην του καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἠλέκτρου διεδᾶχθη εἰς τὴν εὐραφῆ μορφὴν του τοιοῦτον ἐρυθρὸν χρῶμα ῥόδου, ὡςτε ὁ παρ' αὐτὸν ἰστάμενος ὑπηρέτης, πρωτίστως φροντίζων διὰ τὴν πολυτίμον ὑγείαν τοῦ κυρίου του, ἠρώτησεν ἐάν ὁ κύριος ἠθέλα πρὸς καταπράυνσιν ἕνα ποτήρι νερό.

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ἐφώνησεν ὁ εὐτυχὴς κτήτωρ τοῦ περιεχομένου, σ' εὐχαριστῶ, διότι μ' ἐβοήθησες νὰ τὰ εἶρω. Νά, τὸ ἀγαλλμα τῆς Νίκης, νά, τὸ χρυσὸ ὠρολόγι μου, νά, τὸ ἀσημένιο καὶ πρωτότυπο μελανοδοχεῖόν μου.

Καὶ οὕτω μετ' αὐξανούσης χαρᾶς ἐμέτρα τὰ ὀλίγου δεῖν νὰ γίνον διὰ παντὸς ἀφαντα κτήματά του. Εἰς ἕκαστον ὅμως «νά» ἡ δυστυχὴς δεσποινὶς ἠσθάνετο καὶ μίαν μαχαιριὰν εἰς τὴν καρδίαν τῆς.

Ἄνοικτός ὁ σάκκος ἐμπρός τῆς, σὺν πελώριον μαῦρο στόμα, τῆς ἔλεγεν, ὅτι ὁ ἄνδρας ὁ λατρευτὸς ἦτο εἰς κλέπτῃς, ὁ ἀνδρεῖος ἱππότης, ὀλυμπιονίκης καὶ ταυρομάχος ἦτο εἰς ληστής. Ὁ πόνητος ἦτο μεγαλύτερος τῆς ὑπομονῆς τῆς καὶ ἀφῆνουσα ἕνα μεγάλον στεναγμὸν, ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἡ ἔκφρασις αὐτῆ τῆς λύπης ἐφάνη εἰς τὸν ἐν τῇ χαρᾷ πλέοντα κ. Εὐστάθιον Παυλίδην ὡς χασμωδία φοβερὰ, ἀλλ' ἠρώτησε τὴν δεσποινίδα Αἰκατερίνην :

— Κακοῦλα, τί ἔχεις; Διατί κλαίεις, παιδί μου;

Ἐπρεπε νὰ ψευσθῆ. Οὐδέποτε ἐψεύσθη καὶ ὅμως ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸ κάμῃ. Ἡ νύξ αὐτῆ τὴν εἶχε διδάξῃ τὸν ἀτυχὴ ἔρωτα καὶ τὸ ψῆδος. Πόσα ἀκόμη ὁ βίος θὰ τὴν ἐδίδασκε, τὸ βιβλίον αὐτό, τὸ πελώριον αὐτὸ μυθιστόρημα, τὸ ἀσυγκρίτως μεγαλύτερον καὶ πλουσιώτερον εἰς ἀτελεύτητον ὕλην τοῦ μικροῦ μυθιστορήματος, πού ἦτο τὸ εὐαγγέλιόν τῆς!

Ἐπρεπε νὰ ψευσθῆ καὶ εἶπε :

— Τίποτε δὲν ἔχω, μπαμπᾶ μου. Ἡ συγκίνησις, ἡ ταραχὴ, ὁ φόβος, ὅλα αὐτὰ μ' ἔφεραν τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν ὑπάρχει τώρα, παιδί μου, πλέον λόγος νὰ φοβῆσαι. Ἐλα, ἡσύχασε.

— Τώρα ὄχι, πατέρα, ἀλλὰ πρὶν.

— Διατί πρὶν;

— Εἶδα τὸν κλέπτην, μπαμπᾶ.

— Τὸν εἶδες;

— Ναι.

— Ποῦ;

— Ἐδῶ κοντὰ στὸ δένδρο. Κρατοῦσε τὸ σακκὶ αὐτὸ στὴν ῥαχίν του. Ὅταν τὸν εἶδα..., ἤρχισεν ἡ καρδιά μου νὰ κτυπᾷ δυνατὰ-δυνατὰ, ὡςτε νὰ σπᾶσθ. Μ' ὄλον τὸν φόβον μου ὅμως ἐφώνησα :

« Γιάννη! Γιάννη! »

— Τί ἐφώνησες; ἠρώτησεν ὁ κ. Παυλίδης ἐκθαμβῶς.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΥΝΙΣΤΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΤΣ

Δεκέμβριος 18**

«Ωραία μου Νατάλια!

Γεμάτος ακόμη από την αρμονίαν και την ηδονήν της χθεσινής μας συναντήσεως, κάθημαι, μόλις εξύπνησα, να Σου γράψω τας έντυπώσεις μου. Βεβαίως δέν είναι ή πρώτη φορά 'που Σέ βλέπω' αλλά και κάθε φορά 'που Σέ ξαναβλέπω, δέν διαφέρει πολύ από την φοράν 'που Σ' έπρωτοείδα. "Όχι διότι μου φαίνεσαι κάθε φοράν ώραιότερα' πώς είναι δυνατόν να ήσαι σήμεραν ώραία και αύριον ώραιότερη, αφού είσαι τό πρότυπον της ώραιότητος και ή τελειοποίησίς της;

'Αλλ' έχεις τό ιδίωμα να φαίνεσαι κάθε φοράν με ένα νέον ύφος, με ένα πάντοτε πρωτότυπον και νεοφανή χρωματισμόν, ό οποίος 'Εσένα μέν Σέ κάμνει να μη ήσαι σήμεραν εκείνη, ή όποία ήσο χθές, έμένα δέ να θέλω να Σέ ξαναϊδώ και αύριον, δια να ίδω πόσην θά έχης από σήμεραν διαφοράν.

'Όταν Σέ βλέπω, δέν σκέπτομαι τίποτε. Σέ απολαμβάνω μόνον, και Σέ χορταίω με όλην της ψυχής μου την δύναμιν. "Όταν δέ πάλιν δέν Σέ βλέπω, δέν σκέπτομαι τίποτε άλλο, παρά Σέ. "Η λοιπόν θά Σέ βλέπω και θάμαι μαζί Σου όλόκληρος' ή θά Σέ σκέπτομαι και θάσαι μαζί μου μέσα στους πόθους μου. Νομίζεις, ότι ή απόλαυσις της σκέψεως είναι όλιγοτέρα από την απόλαυσιν των αισθήσεων; Μόνος εκείνος, ό οποίος δέν αισθάνεται, δέν ήμπορεί και να σκεφθή! Αισθάνομαι, σημαίνει αγαπώ εκείνο, τό όποιον σκέπτομαι' και σκέπτομαι, σημαίνει αισθάνομαι εκείνο, τό όποιον αγαπώ.

'Νατάλια! είσαι τό ζωντανόν των αισθήσεων μου πλήρωμα, τό μυστικόν έντρούφημα των σκέψεών μου. Ούτε έγώ ήμπορώ πλέον να Σ' αποφύγω, διότι είμαι όλόκληρος μέσα Σου, ούτε και Συ θά κατορθώσης ποτέ να με διαφύγης, διότι είσαι όλόκληρος μέσα μου. Και άν παραδεχθώμεν, προς στιγμήν, ότι μ' αφήνεις Συ να φύγω, νομίζεις, ότι θά Σ' άφίσω ποτέ κ' έγώ να φύγης από μέσα μου; "Η φυλακή του "Ερωτος είναι ή καλλυτέρα της ψυχής έλευθερία!

'Αλλά και άν φύγης, πού θά πής; 'Εάν δέν Σ' αγαπήσουν άλλου τόσον; 'Εάν μετανοήσης και όπισω Σου στραφής; Τί πρόφασιν θά μεταχειρισθής, και ποιά δικαιολόγησις θά ήναι άρκετή να σε υπερασπίση; Μόνον μέσα στον θάνατον ήμπορεί να ζήση μοναχή ή ψυχή ενός ανθρώπου...

'Υγίαινε, Νατάλια! ώραία μου φίλη! Σέ αγαπώ. "Εως τώρα δέν έχόρτανα να Σου τό λέγω. Τώρα δέν χορταίω να τό αισθάνωμαι. Θαρρώ, ότι ή έκτασις της ψυχής μου δέν είναι έπαρκής, δια να χωρέση τον "Ερωτά Σου, ότι έπρεπε να ήναι δύο και τρεις φορές μεγαλειότερα, δια να δώση την πρέπουσαν εις αυτόν εύρυχωρίαν. Τόσον πολύν αισθάνομαι τον έρωτά μου δια Σέ!

'Αλλά και δια τούτο Σου έχάρισα όλόκληρον την ψυχήν μου, και ψυχήν δέν έχω πλέον δι' έμέ. Τί ώραϊον πράγμα, Νατάλια μου, να έχης Συ δύο ψυχάς, την ιδικήν Σου και την ιδικήν μου, έγώ δέ να μη έχω καθόλου και να ήμαι ύποχρεωμένος να ζω δια Σου και δια Σέ!...

'Ο έρωσ Σου είναι ή ψυχή μου, και ή ψυχή Σου ό έρωσ μου. Αύτός και μόνος θά μάς συνδέη εις τό έξής και θά μάς κάμη να ζώμεν ό εις δια τον άλλον, εύτυχεις, διότι δέν θάχωμεν ιδικήν μας ό καθείς ψυχήν, και εύτυχέστεροι, διότι τας έχομεν ανταλλάξει.

'Εκείνος, ό οποίος ζή δια της ψυχής, έχει την εύλογίαν του Θεού, διότι ό Θεός είναι ή άπεριόριστος Αγάπη, και ή αγάπη είναι ή ζωή της ψυχής. Σέ αγαπώ, Νατάλια, και έχω τον Θεόν μαζί μου! 'Αγάπα με λοιπόν και Συ, δια να ήναι και δικός Σου Σύντροφος και Φίλος ό Θεός...>

(Μετάφρασις)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΗΛΙΣΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Μητροπολίτης Προύσης. — 'Αφίκετο ή Α. Σ. ό μητροπολίτης Προύσης κ. Δωρόθεος, μέλλων να μείνη έν τή πόλει μας περί τας 15 ήμέρας.

Τό Μαυρογένειον Βραβείον. — "Ενεκα των έκτάκτων περιστάσεων, άπεφασίσθη ν' αναβληθή δια τό επίον έτος ή κατά Δεκέμβριον γινομένη τελετή της άπονομής του Μαυρογενείου Βραβείου 'Αρετής. "Ο 'Ελληνικός όμως Φιλολογικός Σύλλογος, συναινούντος του ίδρυτού του ειρημένου Βραβείου 'Αρετής έξοχ. 'Αλεξ. Μαυρογένους βέη, Γερουσιαστού, πρώην πρέσβεως της Τουρκίας έν Βιέννη έκτιμών την φιλόφρονον δράσιν της 'Ερυθράς 'Ημισελήνου, άπεφάσισε να προσφέρη ύπερ του έργου της 'Ερυθράς 'Ημισελήνου γρόσια δύο χιλιάδες.

Βάπτισις. — Τήν π. Παρασκευήν έν μέσφ στενού κύκλου έγένετο ή βάπτισις του νεογενήτου θυγατρίου του κ Θεοδ. Βλασσοπούλου, άναδόχου γενομένης της συζύγου του κ. Εύαγγ. Βλάχου κ. 'Αρκαδίας. "Η νεοφώτιστος ώνομάσθη 'Ελένη. Τας εύχάς μας εις τους γονείς, την άνάδοχον και την νεοφώτιστον. — Ε.

'Εφερα άπ' όλα.

'Ο μπαμπάς της Μαρίκας, ένεκα του πολέμου, πρό πολλού δέν έχει έργασίαν και σπανίως έξέρχεται. Και ή Μαρίκα σιγά-σιγά ήρχισε να ξεχνά τα ποικίλα και τά άφθονα.

'Ενα Σαββατόβραδο έπιστρέφει ό μπαμπάς όλίγον άργά.

— Τί μάς έφερες, μπαμπά; έρωτά με λαίμαργον βλέμμα.

— 'Απ' 'Όλα, παιδί μου.

— Και βούτυρο, μπαμπά;

— 'Απ' 'Όλα, 'Απ' 'Όλα.

— Πού είναι λοιπόν;

'Ο μπαμπάς έβγαλε, προς έκπληξιν της Μαρίκας, από την τσέπη του παλτου του τό αγαπητόν 'Απ' 'Όλα, τό όποιον ή Μαρίκα κατέφαγε με μεγαλειότεραν ώρεξιν, παρά τό βούτυρον του Μιλάνου.

Πλατ.

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Τυφλομυρία — ό γάμος.

'Υγεία — νόσος μη θανατηφόρος.

'Υμέναιος — ή άνακομιδή των λειψάνων του έρωτος.

'Υπερεπαινώ — γελοιογραφώ τινα άκουσίως.

'Υπεύθυνος συντάκτης — ό σύζυγος της έφημερίδος.

'Υπηρέτριαί — δυστυχώς αι νέαι μεταξύ αυτών είναι πέραν του δέοντος δραστήριαι, ένφ αι ήλικιωμένοι είναι ήττον του άρκούντως.

'Υποχήριος — ό νυμφευόμενος χήραν.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΠΟΛΕΙ, ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΜΑΜ,

Σανιχέ χάν, 1.-Α' πάτωμα. - 'Αρ. τηλεφ. 98, παραπλεύρως του καταστ. 'Αδελφών Γρυζαγοριδών.

Τό μόνον όμογενές κατάστημα, τό όποιον άμιλλάται προς όλα τά του αυτού είδους άλλα δια την φιλοκαλίαν, κομψότητα και την καλαισθησίαν, και τό μόνον, τό όποιον κατασκευάζει τά στερεώτερα και εύθηνώτερα ένδύματα, ανταποκρινόμενά προς τας απαιτήσεις έκάστου πελάτου.

'Εν αύτώ θέλετε εύρει ένδύματα νεωτέρων συστημάτων, ως: Παλτά, Παρτεσσού, Κοστούμια, Πανταλόνια, Πελερίνες, Αδιάβροχα, Γκέκια, Ρόπ-ντε - σάμπρ κτλ.

'Ιδιαίτερον τμήμα γυναικείων ένδυμάτων νεωτέρου συρμού.

Τιμαί ώρισμένοι.

ΚΥΡΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΣ της έν 'Ελβετία Προτύπου Σχολής, έχουσα διαθέσιμους ώρας, ζητεί παραδόσεις γαλλικής. Πληροφορία παρ' ήμίν.

- Τόν Γιάννη!
- Αύτός λοιπόν ό άτιμος;...
- Ναι, μπαμπά.

- Βρέ, τον κακούργο! Δια να με εκδικηθής. Τέλος, εύρέθησαν χάρις εις τον Παναγάθον. Συ όμως, Κακούλα, παιδί μου, είσαι αιτία, που έσώθησαν τά πράγματα αυτά. "Ελα, κόρη μου, έλα, παιδί μου, να σε φιλήσω.

Και μετ' όλίγον ή δεσποινίς Αικατερίνη Παυλίδου, κινδυνεύουσα πρό ήμισείας ώρας να άναπαυθή εις τος άγκάλας έραστού, μεταβληθείσα εις Κακούλαν, εκλαιεν εις την άγκάλην του παπάκη της.

'Η ήσυχία και πάλιν έβασίλευεν εις την φύσιν και εις τον κήπον του κ. Εύσταθίου Παυλίδου. "Ο παροσμικρός θόρυβος δέν έτάραττε την σιωπήν. Μόνον ή σελήνη έφώτιζε, σιωπηλή μάργυς των πολλαπλών συμβάντων της νυκτός εκείνης. Μαζύ με τό ώχρον άστρον της νυκτός, ήγρύπνει εις τό δωμάτιόν της με τά κατεβασμένα παραπετάσματα και υπό τό φώς της λάμπας ή μικρά άρχόντισσα. "Η βραχεία πείρα της ζωής αφήρησεν από την ψυχήν της κάθε όρεξιν όνειροπαλήσεως και ρεμβασμαύ. Και στηριζομένη με τούς άγκώνας επί της μικράς στρογγυλής τραπέζης, έκάλυψε τούς όφθαλμούς με τό μεταξωτό μικρό μανδήλι και άφησε να τρέξουν τά πικρά της άπογοητεύσεως δάκρυα. Και μέσα από την δυνατήν αυτήν βροχήν της ψυχής, ήνώθησεν ίσως ή μικρά άρχόντισσα, ότι, εάν δέν ύπάρχη ήλικία δια τον έρωτα, ύπάρχει όμως δια την φρόνησιν τιαούτη.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ

Σε τούτο τον κοσμάκη τον μαριόλο, ανάγκη ό καθένας σας να ξέρη, ότι τον μεγαλειότερο τον ρόλο τον παίξει, άναγνώσταί μου, τό χέρι.

'Απ' τη στιγμή, όπον γεννιέται τό παιδάκι, που άντικρύζει της ψευταίς αυτού του κόσμου, άνοίγει τό μικρό του τό χεράκι, σαν να σου λέη: «έλα! κάτι δός[μou]!»

Κι' όταν άρχίση με καλό να μεγαλώνη, μακραίνει και τό χέρι όλο ένα' συχνά-πυκνά, στής τσέπες σου τό χώνει, και παίρνει κι' απ' αυτά τά μετρημένα.

'Ό,τι κολό ή και κακό συμβαίνει, να τώχεις αυτό στο νού σας πάντα, πώς τό χεράκι σ' όλα μέσα μπαίνει, εις όλα της ζωής μας τά συμβάντα!

'Ακούεται κανγώς στη γειτονιά σου, πετιούνται καρτέκλες και μιντέρια, ρωίης και σ' όπαντα: «τή δουλή σου! "Όχ! άδελφέ! πιαστήκανε οτά χέρια».

Στην εκκλησιά πηγαίνεις κάθε τόσο και βλέπεις επιτρόπους, κάτι θρήσκους, που κάνουνε στον κόσμο τον καμπόσο, να παίζουνε τά χέρια τους στους δίσκους!

'Εξέρχεται περίπατο τό βράδυ, μα σαν περιή νταρνάνα στο πλευρό σου, τομπής λιγέκι — τί να πής;... σκοτάδι — σου λέν: «Α! πού να πέση τό ξερό σου!»

Μεγάλη και οτά χέρια ποικιλία' ύπόρχουν χέρια προικισμένα με δειλία, και κάτι άλλα, που κανείς όταν τά βλέπη, καλό-κακό σφιχτά βασιζή την τσέπη.

'Υπόρχουν χέρια τρυφερά και μυρωμένα, που λαχιστάς με λύσσα να δαγκάσης και κάτι άλλα άπαισίως λερωμένα, που σούρχεται άμέσως να ξεράσης!

'Υπόρχουν χέρια γεννημένα να χαρίζουν, και άλλα, που τη κάσσα σου σκαλίζουν. Χέρια, που πάντα μένουνε κλειστά, και λέγονται τσιγκούνικα, και άλλους δέ σφιχτά!

'Υπόρχουν χέρια, που σαν Χάρωνες άνοίγουν, άν τίποτε ύπάρχη να σουφρώσουν' και άλλα, που αιώνια σφιχτοκλείγουν, άν πρόκειται τό χρέος τους να δώσουν!

Χέρια, που άν της φής, σε πη ρεμπίτι, και χέρια, που γεννήθηκαν για χάρδια, χερούκλες, που σ' άδειάζουνε τό σπιτι, χωρίς καν να σου παίρνουνε την άδεια!

Διάφορα τά χέρια αυτού του κόσμου!...

Μά, χέρι που ποτέ δέν παρνεγγώρισα,

— άμάν! να μην τ' άκούση ή σύνευνός μου... —

τό έχει ή δική μου ή γειτόνισσα.

Τέρπανδρος.

— Κυρία, περιμένει έξω ο κουρεύς να σας χτενίση.
— Καλά πές του να περιμένη.
— Του το είπα, κυρία, και μου απήντησεν, ότι, αν θέλετε, να του δώσετε τα μαλλιά σας να τα χτενίση, για να μη κάθεται.

Σκέψεις μεσίτου γάμων :

— Πάρα πολύ δύσκολον τὸ ἐπάγγελμά μου. Ὑπηρετῶ καλὰ τοὺς πελάτας μου, δὲν ξαναέρχονται· τοὺς ὑπηρετῶ ἄσχημα, πάλιν δὲν ξαναέρχονται.

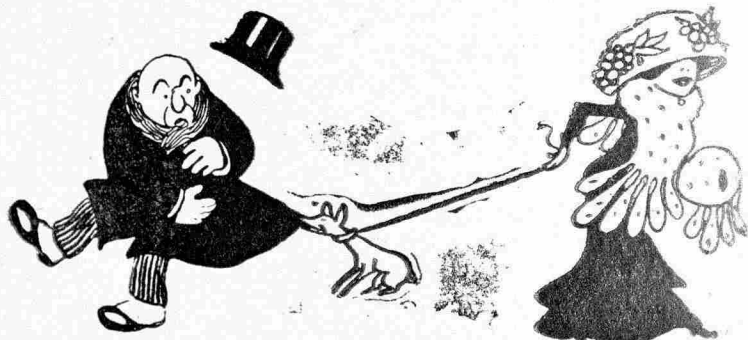
— Δόξα τῷ Θεῷ ! μεθύσαμε καὶ σήμερα.
— Μ'αὐτός, χωρὶς νὰ δοξάσῃ τὸν Θεό, γένηκε στουκί.

Ὁ κ. Ἀκατάστατος, ἀναγινώσκων τὴν ἀπαγωγὴν τῆς συζύγου φίλου του, ἀναφωνεῖ :
— Ἀλλοίμονον ! Ποῦ νὰ τὴν βρῶ ἐγὼ τέτοια τύχη !

Σκίτσο

ἀπὸ τὴν Μεγάλην Ὁδὸν τοῦ Πέραν.

Νέον εἶδος ἀγρεύσεως πελατῶν.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ὁ χειμὼν, ὅσον καὶ ἂν εἶναι καιρὸς του, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι μᾶς ἤλθεν ὄλωσ διόλου ραγδαίως. Κρῦο διαβολεμένο, νερόχινο, βορρῆς ξεγδιότης καὶ ἄλλα, μᾶς ἔκαμαν νὰ τὸν νοιώσωμεν ὡς τὸ κόκκαλο. Πολλοί, πολλὰ πικραδέονται διὰ τὸν ἀπρόοπτον αὐτὸν χειμωνιάτικον αἰρηνδιασμόν, ἄλλοι ὁμῶς τὸν ἀποδίδουν εἰς τὴν κατ' αὐτὰς κυκλοφορίαν ἀγγελιῶν τῶν πρωτοχρονιάτικων ἡμερολογίων. Τὸ δεύτερον εἶναι καὶ πιθανώτερον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀνέβηκαν τὰ φόντα τῶν καρβουνάδων. Εὐρίσκονται ἀπὸ ἡμερῶν εἰς τὸ στοιχείον των, εἰς τὸ ζενιθ τοῦ καμαρώματος των. Καὶ ἡ πτωχολογία μὲ ἓνα γρόσι τὴν ὀκτὴν μάτην μὲ τὰ περίφημα αὐτὰ κάρβουνα ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὴν ποθητὴν ζέστην. Οἱ καρβουνάδες εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἀσφαλῶς θὰ ἀντιστρέψουν τὴν σημασίαν τοῦ... ἀνθρακὸς ὁ θησαυρός.

Περισσότερον ἀπὸ ὅλους τὸ κρῦο τῶν ἡμερῶν αὐτῶν τὸ ἐδοκίμασαν οἱ Ταταυλιανοί, οἱ

ὅποιοι, ἐκτεθειμένοι σ' τὸ ὑπαιθρον ὥρας ὀλοκλήρους, ἀναμένουν εἰς τὸ Πέραν νὰ περάσουν τὰ τέσσαρα κανακάρικα τράμ, τὰ ὁποῖα εἶναι προωρισμένα διὰ τὰ Ταταῦλα. Ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ εἶναι δυνατόν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο, ἀναμένουν οἱ ταλαίπωροι, διδασκόμενοι, ὅτι δι' αὐτοὺς ὁ χρόνος δὲν εἶναι χρῆμα, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον... κρουολόγημα.

Μερικοὶ ὁμῶς ἀποροῦν, πῶς ἢ νταντάδες, ὕπερα ἀπὸ τόσο κρῦο, κάθηνται σ' τὰ παγκάκια τῆς λεωφόρου τοῦ Ταξείμ καὶ μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἐξαδέλφια τους τὰ γλυκολέγουν. Ὅχι δά, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ζεσταίνει καὶ παραζεσταίνει ἢ κάψι τῆς καρδιάς. Τὸ μαρτυρεῖ, ἄλλως τε, τὸ κατόπιν ἀπαραίτητο δρῶσιμα τῶν χειλέων τους, μὲ τὴν γνωστὴν ἀπήχησιν... μᾶτς καὶ μούτς.

Ἡκούσθη ἀπὸ κούτσαβον, τακτικὸν δορυφόρον ἀγελαδοειδοῦς παραμάνας, ἡ ὁποία, χάριν τοῦ παιδιοῦ τῆς τὸν ἔλεγε νὰ ἐπιστρέψουν γρήγορα σ' τὸ σπῆτι :

— Πᾶψε, καῦμένο σπλάχνο, νὰ μιλής ὄλο περὶ τὸ παιδί, ἐπειδὴ καὶ μπορεῖ νὰ τὸ κάμω ἔξωσις, γὰ νὰ μῶ ἐγὼ σ' τὴ μυρωδάτη ἀγκυλιά σου. Καὶ ὠμιλοῦσε μὲ ἀπόφασιν ὁ κούτσαβος, ἐκτός,

ἂν ἡ παραμάνα του ἐπρόλαβε νὰ κηρύξῃ... χρεωστάσιον τῶν τρυφεροτήτων του.

Τώρα, μὲ τὴν ἔλλειψιν τοῦ θεάτρου, οἱ κινηματογράφοι κάμουν χρυσαῖς δουλειαῖς. Καὶ τὰ πρωτεία ἔχει ὁ « Σιντράλ » τῆς διόδου Συρίας, εἰς τὸ Πέραν. Τοῦ ἀξίζει, γιὰτὶ κανεὶς σ' αὐτὸν περνεῖ ὄρας εὐχαρίστους. Τὸ ὁμολογεῖ ἡ κοσμοβριθὴς πελατεία του. Ἀποτελεῖται αὕτη ἀπὸ ὅλα τὰ στρώματα τῆς κοινωνίας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ... παπαδες.

Σὲ κάποια βιτρίνα τοῦ Πέραν ἐξετέθησαν τῆς μόδας ἐπανωφόρια τῶν κυριῶν ἀπὸ δέρματα... τίγρης. Θυμάσια ! Γιὰ φαντασθῆτε νὰ συνοδεύετε κυρία, ντυμένη μὲ δέρμα τοῦ ἀγριοτέρου ἐκ τῶν θηρίων ! Δὲν θέλω νὰ παραδεχθῶ, ὅτι, ὅπως λέγουν μερικοὶ, πολὺ συμβολικὸν εἶναι τὸ νέον γυναικεῖον ἐνδυμα. Πιστεύω ὁμῶς εἰς κἄτι πὸ λέγουν ἄλλοι, ὅτι δηλαδὴ ἐφθάσαμεν εἰς τὰ παλῆα χρόνια τοῦ γυμνοῦ καὶ τοῦ ἱματισμοῦ διὰ τῶν δεσμάτων. Λίγο ἀκόμη, ἂν ὑψωθῶν καὶ τὰ ἐνοίκια, θὰ ἐπανέλθωμεν καὶ εἰς τὰς ἀρχαιοτάτας κατοικίας μας, δηλαδὴ τὰς τρώγλας καὶ τὰ σπήλαια...

ΠΑΝΕ ΡΩΤΑΣ

Κυρία,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὁραιότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Πέραν, 77) δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικά σας, ἡγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

STEINS
ORIENTAL
STORES LTD

Διὰ νὰ προμηθευθῆτε
ΕΝΔΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΜΠΟΝΕΤΕΡ
ἐξ ὀχου καλαισθησίας
δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία
ἐπισκεφθῆτε τὰ Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
ΕΝ ΓΑΛΑΤΑΙ
Πέραν καὶ Πόλει.